

แผนยุทธศาสตร์

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ - ๒๕๕๗

คำนำ

แผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๗ ได้กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตลอดจน กลยุทธ์การดำเนินงาน ให้สอดคล้องกับสถานการณ์และนโยบายรัฐบาลในปัจจุบัน ยุทธศาสตร์การ พัฒนาประเทศภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๕๔) แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๕๔ ตลอดจน ทิศทางหรือแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม โดยแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าว ได้กำหนด ยุทธศาสตร์ใน ๔ ประเด็นหลัก ทั้งในด้านการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรม พื้นฐานให้รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม การเพิ่มขีดความสามารถด้านการผลิต การจัดหา ทรัพยากรแร่และวัตถุดิบอุตสาหกรรม การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการ โลจิสติกส์และโซ่ อุปทานของอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ ตลอดจนการพัฒนาสมรรถนะประสิทธิภาพ องค์กร

การทบทวนและจัดทำแผนยุทธศาสตร์ครั้งนี้ เปิดโอกาสให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและ ผู้มีส่วนได้เสีย ทั้งภายในและภายนอกกระทรวงอุตสาหกรรม รวมทั้งนักวิชาการ เข้ามาส่วนร่วม โดยการเสนอข้อคิดเห็นตามหลักการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม ทั้งนี้ เพื่อให้การกำหนด ทิศทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและ การเหมืองแร่เกิดประโยชน์สูงสุดร่วมกัน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า แผนยุทธศาสตร์กรม อุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๗ จะเป็น แนวทางและเครื่องมือสำคัญในการบริหารจัดการการดำเนินงานของกรมเพื่อการผลักดันการพัฒนา อุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศต่อไป

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

สารบัญ

	หน้า
อำนาจหน้าที่และโครงสร้างองค์กรของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	๑
การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและภายใน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	
๑. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก	๕
๒. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน	๑๐
วิสัยทัศน์ ค่านิยม	๑๓
พันธกิจ	๑๘
ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์	
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑	๑๙
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒	๒๒
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓	๒๕
ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔	๒๙
Strategy Map ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	๓๓
การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติและการติดตามผล	๓๔
ภาคผนวก	
ข้อมูลความเชื่อมโยงในการทบทวนยุทธศาสตร์	
๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐	๓๕
๒. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๕๔)	๓๖
๓. แนวคิดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑	๓๙
๔. นโยบายของรัฐบาล	๔๖
๕. แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๕๔	๔๙
๖. แผนยุทธศาสตร์ กระทรวงอุตสาหกรรม	๕๒
๗. คำสั่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๑๖๔/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓	๕๔

**อำนาจหน้าที่และโครงสร้างองค์กร
ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่**

อำนาจหน้าที่และโครงสร้างองค์กร ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐาน อุตสาหกรรมเหมืองแร่ และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม โดยการทำกับ คูแ่ ส่งเสริม และสนับสนุนการประกอบกิจการเหมืองแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยของประชาชน โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยแร่ในส่วนที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรม กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ กฎหมายว่าด้วยการควบคุมแร่ดีบุก และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๒) เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาในการกำหนดนโยบายการบริหารและการจัดการอุตสาหกรรมแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้รับกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม

(๓) ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนของประเทศ

(๔) ศึกษา วิเคราะห์ และวิจัย เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม รวมทั้งสนับสนุนและให้บริการทางวิชาการ

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรม หรือตามที่กระทรวงหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กพร.) มีกรมแบ่งส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยแบ่งเป็น ๘ สำนัก ๓ สำนักงานเขตตั้งในส่วนภูมิภาค และ ๑ กลุ่ม ดังนี้

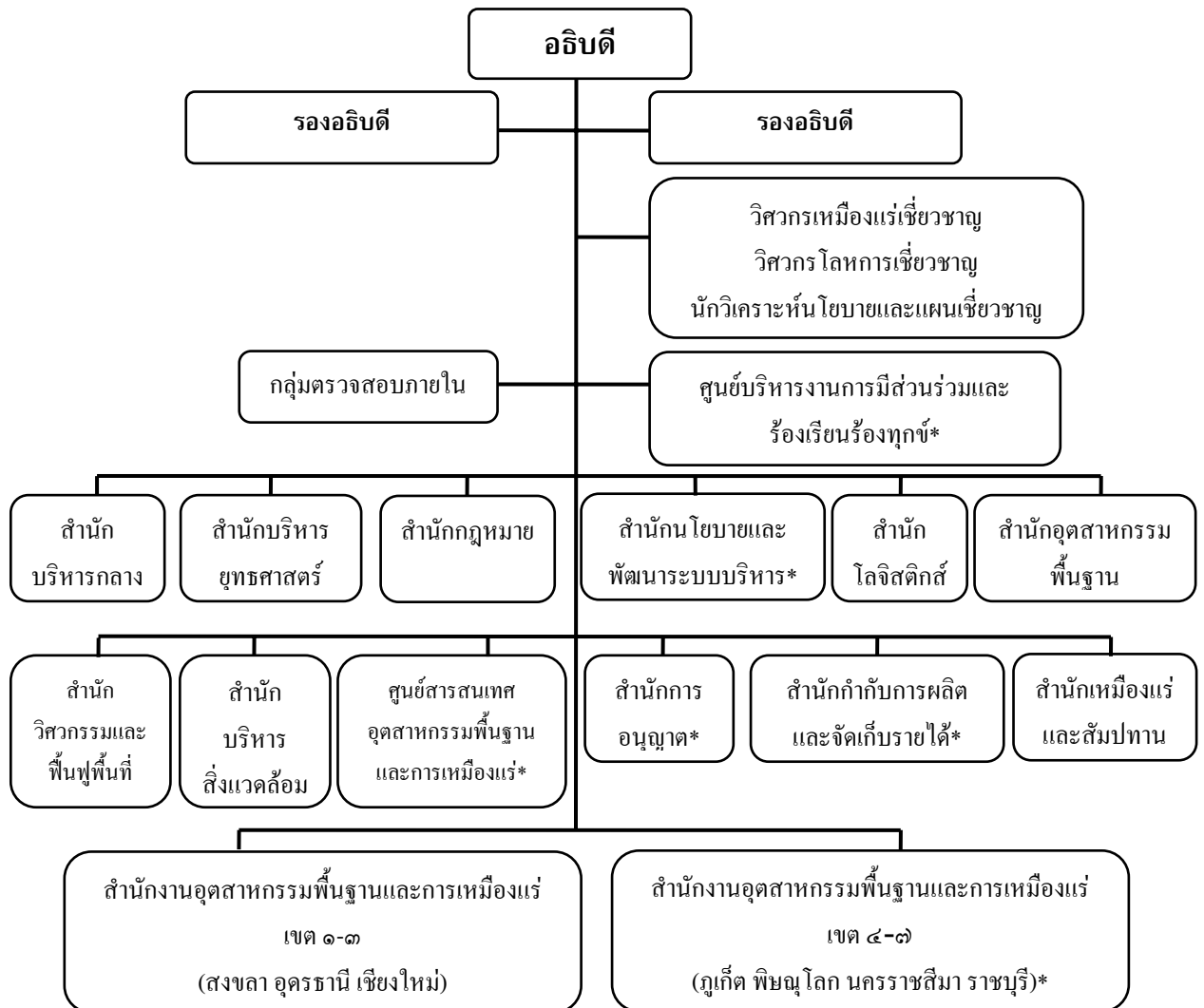
- (๑) สำนักบริหารกลาง
- (๒) สำนักกฎหมาย
- (๓) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๑ จ.สงขลา
- (๔) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๒ จ.อุดรธานี
- (๕) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๓ จ.เชียงใหม่
- (๖) สำนักบริหารยุทธศาสตร์

- (๗) สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
- (๘) สำนักโสตทัศนศึกษา
- (๙) สำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่
- (๑๐) สำนักเหมืองแร่และสัมปทาน
- (๑๑) สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน
- (๑๒) กลุ่มตรวจสอบภายใน

นอกจากนี้ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้มีการแบ่งส่วนราชการเป็น
การภายใน ประกอบด้วย ๓ สำนัก ๔ สำนักงานเขตตั้งในส่วนภูมิภาค และ ๒ ศูนย์ ดังนี้

- (๑) สำนักการอนุญาต
- (๒) สำนักกำกับการผลิตและจัดเก็บรายได้
- (๓) สำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร
- (๔) ศูนย์สารสนเทศอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
- (๕) ศูนย์บริหารงานการมีส่วนร่วมและร้องเรียนร้องทุกข์
- (๖) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๔ จ.ภูเก็ต
- (๗) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๕ จ.พิษณุโลก
- (๘) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๖ จ.นครราชสีมา
- (๙) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๗ จ.ราชบุรี

* หมายถึงหน่วยงานที่ตั้งขึ้นเป็นการภายใน

**การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม
ภายนอกและสภาพแวดล้อมภายใน
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่**

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและสภาพแวดล้อมภายใน กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (SWOT Analysis)

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประกอบด้วยสภาพแวดล้อมภายนอก และสภาพแวดล้อมภายใน โดยการวิเคราะห์หาปัจจัยภายนอกที่เป็นโอกาสหรือเป็นอุปสรรคต่อการทำงานขององค์กร ได้แก่ ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม เทคโนโลยี เศรษฐกิจ การเมืองและกฎหมาย และลักษณะกายภาพทางภูมิศาสตร์ ในส่วนของการวิเคราะห์หาปัจจัยภายในที่แสดงศักยภาพขององค์กรที่เป็นจุดแข็ง และจุดอ่อนขององค์กร ได้แก่ โครงสร้างองค์กรและนโยบายขององค์กร การส่งมอบบริการ บุคลากร ประสิทธิภาพทางการเงิน และการบริหารจัดการ เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ และผลผลิตของกรมนั้น ได้ดำเนินการโดยการประชุมปฏิบัติการร่วมกับคณะวิทยากร เพื่อกำหนดทิศทางของกรม คือ

๑. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก

๑.๑ ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม

๑.๑.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นโอกาส (Opportunities)

สังคมต้องการให้อุตสาหกรรมมีความปลอดภัยและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีผลให้กรมต้องพัฒนาการกำกับดูแลให้การประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม

สังคมหรือชุมชนในพื้นที่ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ มีทัศนคติเชิงลบต่ออุตสาหกรรมแร่ว่าเป็นผู้ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นโอกาสให้กรมเพิ่มบทบาทบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ให้ควบคู่กับสังคมและสิ่งแวดล้อม

กระแสการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และการป้องกันภาวะโลกร้อน เป็นแรงสนับสนุนนโยบายการดำเนินงานของกรมในการส่งเสริมด้านสิ่งแวดล้อม การเพิ่มมูลค่าและการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การพัฒนา Green Mining , Green Logistics และ ๓Rs เป็นต้น^๑

^๑ ข้อมูลจากข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อม

ผู้แทนภาคเอกชน เช่น สภาการเหมืองแร่ สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มีความต้องการให้เกิดความชัดเจนด้านนโยบายการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ มีผลให้กรมต้องเร่งรัดจัดทำนโยบายด้านการบริหารจัดการทรัพยากรแร่^๑

กลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ ยังขาดการบูรณาการโซ่อุปทานที่มีประสิทธิภาพ ระหว่างซัพพลายเออร์ ผู้ผลิต และผู้บริโภคสินค้าในภาคการผลิต ทำให้กรมเข้าไปมีบทบาทในการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในโซ่อุปทาน (Supply Chain Collaboration) และการบูรณาการในโซ่อุปทาน (Supply Chain Integration) ให้กับภาคอุตสาหกรรม^๒

๑.๑.๒ ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค (Threats) ต่อการดำเนินงาน

บทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ในการคัดค้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ส่งผลกระทบต่อบทบาทของกรมในการบริหารจัดการแร่ภายในประเทศ^๓

๑.๒ ปัจจัยทางเทคโนโลยี

๑.๒.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นโอกาส (Opportunities)

เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ เช่น ระบบบอกตำแหน่งบนผิวโลกโดยอาศัยการคำนวณพิกัดจากดาวเทียม หรือ Global Positioning System (GPS) ในการทำเหมืองแร่ การใช้คลื่นเสียงในการทำระเบิด เป็นต้น ช่วยลดการใช้วัตถุระเบิด พลังงาน และเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต เป็นโอกาสให้กรมในการกิจการพัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบกิจการเหมืองแร่^๔

เทคโนโลยีที่ผลิตพลังงานทดแทนมีต้นทุนสูง เช่น ชีลิกอนสำหรับโซลาร์เซลล์ ซึ่งผลิตน้ำมันจากหินน้ำมัน เป็นต้น ส่งผลให้กรมมีการกิจการพัฒนาส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เช่น ระบบการสื่อสารแบบไร้สายสำหรับโทรศัพท์เคลื่อนที่ หรือ General Packet Radio Service (GPRS) , Social Network (Facebook , twister) เป็นต้น ทำให้การเข้าถึงข้อมูล การติดต่อสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนความรู้รวดเร็ว ส่งผลให้กรมดำเนินการกิจการด้านการกำกับดูแล ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน รวมทั้งพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมโดยผ่านเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้

^๑ หนังสือของสภาการเหมืองแร่เพื่อขอพบหารือนโยบายในการบริหารจัดการฯ

^๒ การประชุมคณะทำงานจัดทำ Roadmap โลจิสติกส์อุตสาหกรรม , อก.

^๓ การคัดค้านเหมืองแร่โปรแตสที่จังหวัดอุดรธานี อุตสาหกรรมหลักที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

^๔ วารสารเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ของต่างประเทศ

วิทยาการด้านเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาและก้าวหน้า ส่งผลให้กระบวนการผลิตสินค้ามีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงเกิดการเชื่อมโยงระบบการสื่อสารและสารสนเทศทั้งระหว่างผู้ประกอบการ เป็นโอกาสให้กรมมีบทบาทในการสนับสนุน ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมใช้เทคโนโลยีด้านโลจิสติกส์และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการโลจิสติกส์ในการลดต้นทุนและเพิ่มประสิทธิภาพของกระบวนการต่างๆ ในผู้ประกอบการ

๑.๒.๒ ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค (Threats) ต่อการดำเนินงาน

การใช้เทคโนโลยีและเทคโนโลยีสารสนเทศด้านโลจิสติกส์ เช่น ระบบการวางแผนทรัพยากรองค์กร หรือ Enterprise Resource Planning (ERP) ระบบการชี้เฉพาะด้วยคลื่นความถี่วิทยุ หรือ Radio Frequency Identification (RFID) หรือโปรแกรมบริหารจัดการด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น ต้องมีการลงทุนและการปรับปรุงวิธีการบริหารจัดการจากเดิม อาจทำให้ผู้ประกอบการยังไม่พร้อมรับการการลงทุนและการปรับตัวกับความเปลี่ยนแปลงของการประกอบธุรกิจ ส่งผลให้การดำเนินงานด้านการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการจัดการโลจิสติกส์ของกรมไม่เป็นไปตามเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้

๑.๓ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ

๑.๓.๑ ปัจจัยที่เป็นโอกาส (Opportunities) ต่อการดำเนินงาน

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจมีความ สัมพันธ์ต่อปริมาณการใช้แร่และมีแนวโน้มสูงขึ้น ส่งผลให้ความต้องการใช้แร่และวัตถุดิบโดยรวมในประเทศเพิ่มขึ้น ทำให้กรมมีบทบาทในการกำหนดนโยบายและการส่งเสริมการจัดหาแหล่งวัตถุดิบและการประกอบการ *

แนวโน้มการเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุนในภูมิภาคที่เพิ่มขึ้น เช่น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ส่งผลให้กรมมีโอกาสในการส่งเสริมการจัดหาแหล่งวัตถุดิบและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการไทยไปลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น รวมถึงการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันจากการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม ^๒

ต้นทุนด้านพลังงานมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตภาคอุตสาหกรรมสูงขึ้น ทำให้กรมมีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อลดการใช้พลังงานภาคอุตสาหกรรมและการใช้พลังงานทดแทนในภาคอุตสาหกรรมการผลิต ^๓

* ข้อมูลสถิติการผลิตแร่ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

^๒ รายงานข้อมูลของผู้ประกอบการไทยที่ไปลงทุนในประเทศกลุ่ม AEC

^๓ รายงานสถานการณ์ราคาน้ำมันในปัจจุบัน จาก ปตท.

ความต้องการใช้แร่และโลหะทั้งในและต่างประเทศเพิ่มขึ้น ทำให้ราคาแร่และโลหะสูงขึ้น จึงมีการลักลอบทำเหมืองและประกอบโลหกรรมโดยไม่ได้รับอนุญาตในพื้นที่ต่างๆ มากขึ้น ส่งผลต่อการกิจกรรมในการเพิ่มบทบาทด้านกำกับ ดูแล และส่งเสริมอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน^๑

ต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยถือว่าสูงเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่งทางการค้า โดยเฉพาะต้นทุนการถือครองสินค้า (Inventory Carrying Cost) ที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ ๓.๐๓ ต่อ GDP หรือ ๐.๒๕๗ ล้านล้านบาท จึงเป็นหน้าที่ของกระทรวงอุตสาหกรรม โดยกรมที่ต้องเข้าไปดำเนินการลดต้นทุนโลจิสติกส์ส่วนนี้ โดยเพิ่มขีดความสามารถการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานให้ภาคอุตสาหกรรม ซึ่งสะท้อนเป้าหมายการลดต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศ^๒

แนวโน้มการแข่งขันทางการค้าที่สูงขึ้น รวมถึงการลดต้นทุนการผลิตเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นของผู้ประกอบการ จึงเป็นโอกาสให้กรมเข้าไปมีบทบาทในการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์ให้กับภาคอุตสาหกรรมเพื่อให้สามารถแข่งขันได้^๓

๑.๓.๒ ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค (Threats) ต่อการดำเนินงาน

การที่เศรษฐกิจเริ่มฟื้นตัว ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมไทยบางส่วนได้ให้ความสำคัญกับการเพิ่มยอดการผลิต หรือการตลาดก่อนการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์เพื่อลดต้นทุนการผลิตขององค์กร ทำให้ไม่สามารถให้ความร่วมมือกับภารกิจการพัฒนากระบวนการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมของกรมได้อย่างเต็มที่^๔

การใช้มาตรการทางการค้าของประเทศคู่ค้า โดยเฉพาะการเพิ่มเงื่อนไขสินค้านำเข้า เช่น การส่งออกแร่ มาตรฐานการผลิตวัตถุดิบ เป็นต้น ทำให้อุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมีการะง่อนในการประกอบการ กรมจึงมีบทบาทในการส่งเสริมการเพิ่มศักยภาพการประกอบการให้เป็นไปตามข้อกำหนด^๕

^๑ สถิติความต้องการใช้แร่และราคาแร่ทั้งในและต่างประเทศ สถิติการค้าลักลอบทำเหมืองโดยไม่ได้รับอนุญาต

^{๒, ๓} ข้อมูล : - รายงานโลจิสติกส์ของประเทศไทยประจำปี ๒๕๕๒, สศท.

- สามะโนอุตสาหกรรม ๒๕๕๐, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

- รายงานการประชุมคณะอนุกรรมการพัฒนาระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓, อก.

^๔ ข้อมูล : - ดัชนีอุตสาหกรรม, สศอ.

- ข้อมูลพยากรณ์เศรษฐกิจปี ๒๕๕๔, ศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจและธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย

^๕ รายงานมาตรการทางการค้าของประเทศคู่ค้า

๑.๔ ปัจจัยทางการเมืองและกฎหมาย

๑.๔.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นโอกาส (Opportunities)

รัฐบาลมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔ ซึ่งกำหนดให้ อก. เป็นเจ้าภาพหลักในยุทธศาสตร์การปรับปรุงประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในภาคการผลิต ทำให้กรมได้รับการสนับสนุนในการกิจด้านการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม

รัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ กำหนดให้ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการของรัฐบาลมากขึ้น ส่งผลต่อกรมในด้านการอนุญาตกำกับ ดูแลและส่งเสริมอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน อย่างเป็นระบบ โปร่งใส และมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

กฎหมายในการจัดการสิ่งแวดล้อมและจัดเก็บภาษีจากมลพิษที่มีแนวโน้มบังคับใช้ในอนาคต โดยเฉพาะร่างพระราชกำหนด กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราการจัดเก็บภาษีการปล่อยมลพิษทางอากาศจากค่าซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ออกไซด์ของไนโตรเจนและฝุ่นละอองรวม พ.ศ.... ทำให้กรมมีภารกิจในการดำเนินการตามกฎหมายดังกล่าว

๑.๔.๒ ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค (Threats) ต่อการดำเนินงาน

นโยบายรัฐบาลให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจควบคู่กับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีผลกระทบต่อกรมด้านการส่งเสริมการประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน *

กฎระเบียบและนโยบายของหน่วยงานภายนอก เช่น กรมป่าไม้ กรมทรัพยากรธรณี กรมศิลปากร เป็นต้น เป็นเงื่อนไขที่ไม่เอื้อต่อการกิจด้านการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมแร่ ของกรม ^๒

แนวโน้มการจัดทำงบประมาณสมดุลของรัฐบาล ทำให้งบประมาณในแต่ละปีลดลง กระทบต่อการกิจ ของกรมตามแผนยุทธศาสตร์

* คำแถลงนโยบาย ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑

^๒ ข้อมูล : - มติ ครม. การจัดแบ่งเขตชั้นคุณภาพลุ่มน้ำเพิ่มเติม/ ประกาศพื้นที่เขตอนุรักษ์

- การกำหนดอายุพื้นที่ป่าไม้
- มาตรา ๖ ทวิ (ของกรมทรัพยากร)
- การประกาศพื้นที่โบราณสถานของกรมศิลปากร
- การออกเอกสารสิทธิในพื้นที่เขต สปก.

๑.๕ ปัจจัยทางลักษณะกายภาพทางภูมิศาสตร์

๑.๕.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นโอกาส (Opportunities)

การเกิดภัยธรรมชาติมีแนวโน้มที่รุนแรงมากขึ้น (น้ำท่วม ดินถล่ม หินสไลด์) ทำให้มีความต้องการวัตถุดิบแร่สำหรับการฟื้นฟูและป้องกันผลกระทบที่เกิดจากภัยธรรมชาติ ทำให้กรมมีการจัดการบริหารจัดการแร่ให้เพียงพอ รวมถึงเพิ่มบทบาทในด้านการให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการที่เกี่ยวข้อง

๑.๕.๒ ปัจจัยที่เป็นอุปสรรค (Threats) ต่อการดำเนินงาน

ปริมาณสำรองแร่ที่สามารถทำเหมืองได้ (Mineable Reserve) ของประเทศมีแนวโน้มลดลงและแหล่งแร่บางส่วน มีข้อจำกัดไม่สามารถนำมาพัฒนาได้ เช่น ตั้งอยู่ในพื้นที่ชุมชน พื้นที่อนุรักษ์ การคัดค้านขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และชุมชน เป็นต้น ส่งผลให้การส่งเสริมการพัฒนาแหล่งแร่ไม่เป็นไปตามแผน

๒. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน

๒.๑ ปัจจัยทางโครงสร้างและนโยบาย

๒.๑.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นจุดแข็ง (Strengths)

มีนโยบายที่ชัดเจนและต่อเนื่องในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม เนื่องจากมีกระบวนการแปลงนโยบาย / ยุทธศาสตร์ของกระทรวงอุตสาหกรรมให้เป็นแนวทางของกรมที่ชัดเจน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีอำนาจหน้าที่และขีดความสามารถในการปฏิบัติงานตามภารกิจ เนื่องจากมีโครงสร้างและกฎหมายรองรับภารกิจหลักทั้งด้านอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑ รวมทั้งมีกฎระเบียบรองรับการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีสำนักงานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค (สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๑ – ๗) กระจายการบริการอย่างทั่วถึง เนื่องจากการแบ่งส่วนราชการภายในตามคำสั่งกรม และตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีทิศทางการดำเนินงานและบทบาทหน้าที่ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการที่ชัดเจน เนื่องจากผู้บริหารมีนโยบายเชิง

รุดด้านการมุ่งเน้นความรับผิดชอบต่อสังคม การประกอบการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การลดต้นทุน ด้านโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม และการหมุนเวียนทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ที่ชัดเจน

๒.๑.๒ ปัจจัยที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ต่อการดำเนินงาน

โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการภายในขององค์กรไม่เหมาะสมเนื่องจากมีความซ้ำซ้อนของภารกิจ รวมทั้งไม่ครอบคลุมงานที่ต้องรับผิดชอบในภาพรวมของอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เช่น งานการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ นอกจากนี้กฎระเบียบที่ใช้ในการปฏิบัติงานมีหลายฉบับและขั้นตอนปฏิบัติมีจำนวนมาก ทำให้ยากต่อการเข้าใจและนำไปปฏิบัติ รวมทั้งเป็นการเพิ่มขั้นตอนและระยะเวลาดำเนินงานโดยไม่จำเป็น เนื่องจากไม่มีการทบทวนให้ทันสมัยและเหมาะสมอย่างเพียงพอ

๒.๒ ปัจจัยการส่งมอบบริการ

๒.๒.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นจุดแข็ง (Strengths)

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีการให้บริการข้อมูลวิชาการด้านธรณีวิทยาแหล่งแร่และการทำเหมืองแร่ การแต่งแร่ และการอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยแร่อย่างทั่วถึงและสะดวกต่อผู้รับบริการ เนื่องจากมีสำนักงานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นหน่วยงานหลักที่ให้บริการเฉพาะด้านที่หาได้ยาก เช่น การแต่งแร่ การวิเคราะห์ตัวอย่างแร่และธรณีวัตถุ การใช้วัตถุระเบิดในงานวิศวกรรม เทคโนโลยีการทำเหมืองใต้ดิน เทคโนโลยีโลหกรรม เทคโนโลยีรีไซเคิล เป็นต้น เนื่องจากกรมมีบุคลากรที่มีความชำนาญเฉพาะด้านและมีเครื่องมือ/อุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน

การให้บริการในกระบวนการหลักทำให้ผู้รับบริการมีความเข้าใจในขั้นตอนการรับบริการ และได้รับการบริการที่สะดวกและรวดเร็ว เนื่องจากการกำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงานไว้อย่างชัดเจน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สามารถให้บริการได้ตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย เช่น การยกระดับสถานประกอบการ การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม เป็นต้น เนื่องจากมีกลุ่มผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ชัดเจน

๒.๒.๒ ปัจจัยที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ต่อการดำเนินงาน

การกำกับดูแลให้เป็นไปตามกฎหมายยังไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจาก

- การบังคับใช้กฎหมายไม่เคร่งครัด และมีการใช้ดุลยพินิจในการกำกับดูแลให้ผู้ประกอบการดำเนินการตามกฎหมาย

- เจ้าหน้าที่ขาดการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการดำเนินการตามกฎหมายได้อย่างครบถ้วน
- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีฐานข้อมูลในการกำกับดูแลที่ไม่ครบถ้วนและไม่ทันต่อเหตุการณ์ รวมทั้งไม่รองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต
- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ยังไม่เป็นที่รู้จักอย่างทั่วถึง เนื่องจากกรมมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการบริการของหน่วยงานไม่เพียงพอ
- การดำเนินการอนุญาตและกำกับดูแลของกรม ประสบปัญหาการต่อต้านจากชุมชน เนื่องจากขาดการให้ความรู้ ความเข้าใจ และการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างเพียงพอ
- ผลการดำเนินงานด้านการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ของกรม ยังไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจาก
 - การบริหารจัดการทรัพยากรแร่ของกรม ยังไม่ได้มีนโยบายและแนวทางการบริหารจัดการทรัพยากรแร่ มาใช้เพื่อมุ่งสู่การปฏิบัติอย่างแท้จริง
 - กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ยังไม่มีระบบวิเคราะห์ความคุ้มค่าในการใช้แร่ก่อนให้ประทานบัตร
 - บทบาทด้านการส่งเสริมความเชื่อมโยงระหว่างแร่ที่ผลิตได้เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมพื้นฐานภายในประเทศของกรมยังมีค่อนข้างน้อย
 - อัตราค่าภาคหลวงแร่ยังไม่สะท้อนถึงต้นทุนค่าเสียโอกาสของการใช้ทรัพยากรแร่ ทำให้ไม่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการการใช้แร่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 - มาตรการจำกัดการส่งออกแร่ขั้นต้นของกรม ยังไม่สอดคล้องกับการบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรแร่ที่มีประสิทธิภาพ
- ระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเฉลี่ยจากการสำรวจในรอบปี ๒๕๕๓ ของกรมยังอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจาก
 - การแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม และธรรมาภิบาลในการดำเนินการของกรม
 - ขั้นตอนที่มีจำนวนมากและในบางครั้งเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกกรม ทำให้มีระยะเวลาดำเนินงานนาน
 - ข้อมูลที่ให้บริการยังไม่ครบถ้วนและทันสมัย ที่จะตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการ

- การบริการด้านอนุญาตและต่ออายุประทานบัตรยังไม่จูงใจให้ผู้ประกอบการทำเหมืองอย่างเป็นมิตรต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม เนื่องจาก ผู้ประกอบการที่มีผลการดำเนินงานในด้านการทำเหมืองแร่และสิ่งแวดล้อมจะต้องผ่านกระบวนการอนุญาตและต่อใบอนุญาตที่ไม่แตกต่างผู้ประกอบการที่มีผลการดำเนินงานไม่ดี
- การบริการของกรม เช่น การตรวจสอบข้อมูลด้านวิชาการประกอบการอนุญาต การตรวจสอบความปลอดภัยของการทำเหมืองใต้ดิน การจัดเก็บรายได้ เป็นต้น ยังไม่ถูกต้อง รวดเร็ว เนื่องจากขาดเครื่องมือและซอฟต์แวร์ที่ทันสมัย

๒.๓ ปัจจัยด้านบุคลากร

๒.๓.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นจุดแข็ง (Strengths)

บุคลากรมีโอกาสนในการพัฒนาสมรรถนะให้สูงขึ้น เนื่องจากมีแผนพัฒนาบุคลากรที่ชัดเจน โดยมีการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง

๒.๓.๒ ปัจจัยที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ต่อการดำเนินงาน

บุคลากรรุ่นใหม่ไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากขาดการถ่ายทอดองค์ความรู้จากบุคลากรที่มีประสบการณ์

บุคลากรบางส่วนยังขาดแรงจูงใจในการทำงาน เนื่องจากผลตอบแทนของผู้ปฏิบัติงานมากไม่แตกต่างจากการทำงานของผู้ปฏิบัติงานน้อยอย่างมีนัยสำคัญ และการประเมินเลื่อนขั้นเงินเดือนไม่ได้มีการประเมินตามปริมาณและผลการดำเนินงานจริง

การปฏิบัติงานบางภารกิจยังไม่เกิดประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากการมอบหมายภารกิจให้แก่บุคลากรไม่ตรงกับความรู้ความสามารถและประสบการณ์

๒.๔ ปัจจัยด้านประสิทธิภาพทางการเงิน

๒.๔.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นจุดแข็ง (Strengths)

ได้รับการสนับสนุนเงินนอกงบประมาณ และความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศในระดับหนึ่ง เนื่องจากกรมมีความสามารถในการประสานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เป็นเครือข่ายความร่วมมือ

๒.๔.๒ ปัจจัยที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ต่อการดำเนินงาน

การเบิกจ่ายงบประมาณในงบลงทุนและงบรายจ่ายอื่นของกรม ไม่เป็นไปตามแผนที่กำหนด เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่เร่งดำเนินการตามขั้นตอนการจัดซื้อจัดจ้างให้แล้วเสร็จตามแผนงานที่กำหนด

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ยังไม่สามารถคำนวณต้นทุนต่อหน่วยที่ชัดเจนตามหลักเกณฑ์ของกรมบัญชีกลางและนำมาใช้ประโยชน์ได้ เนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างผลผลิต และบุคลากรบ่อยครั้ง

งบประมาณที่ได้รับมีจำกัด เนื่องจากบางโครงการที่เสนอของบประมาณขาดการบูรณาการ ทำให้ไม่สามารถแสดงความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ในระดับที่สูงกว่าได้

๒.๕ ปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์

๒.๕.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นจุดแข็ง (Strengths)

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ทันสมัย เช่น ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) เป็นต้น เนื่องจากมีหน่วยงานรับผิดชอบการจัดหาและจัดการระบบสารสนเทศอย่างชัดเจน

๒.๕.๒ ปัจจัยที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ต่อการดำเนินงาน

เครื่องมือ วัสดุ และอุปกรณ์การปฏิบัติงานสำหรับหน่วยงานในภูมิภาคและหน่วยงานที่ตั้งใหม่ไม่เพียงพอทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานตามภารกิจหลักได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากไม่มีการวางแผนการจัดหาเครื่องมือ วัสดุ และอุปกรณ์สำหรับหน่วยงานดังกล่าว

หน่วยงานในภูมิภาคบางแห่งไม่มีอาคารสถานที่เป็นของตนเอง เนื่องจากขาดการผลักดันจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

๒.๖ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ

๒.๖.๑ ปัจจัยที่เอื้อต่อการดำเนินงานหรือสิ่งที่เป็นจุดแข็ง (Strengths)

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีการวางรูปแบบการสื่อสารภายในที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากมีช่องทางในการสื่อสารภายในหลากหลายช่องทาง เช่น ป้ายประกาศ การประชุม ระบบ Intranet เสียงตามสาย หนังสือเวียน ระบบสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

๒.๖.๒ ปัจจัยที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ต่อการดำเนินงาน

การปฏิบัติงานของหน่วยงานภายในยังไม่มีการบูรณาการและการเชื่อมโยงข้อมูล ทั้งงานด้านการตรวจสอบกำกับดูแล และงานด้านการส่งเสริมพัฒนา เนื่องจากการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานยังไม่มีเพียงพอ ทำให้ไม่เกิดการต่อยอดของผลงานเดิมเท่าที่ควร นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการจัดสรรทรัพยากร

ฐานข้อมูลไม่สมบูรณ์และทันสมัย เนื่องจากขาดการนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในส่วนของความสมบูรณ์ของระบบ และการนำเข้า การค้นหา และการนำเสนอข้อมูล

ข้อมูลสำหรับการจัดเก็บค่าภาคหลวงแร่ของกรม (แบบ ทธ.๔๐) ยังไม่น่าเชื่อถือเนื่องจากกรมยังมีระบบตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลไม่เพียงพอ

การใช้ประโยชน์ข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์และบริหารจัดการแร่ไม่เต็มที่ เนื่องจากไม่มีข้อมูลบางส่วน และขาดการจัดหมวดหมู่และความเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบ

แผนยุทธศาสตร์ของกรม ที่ผ่านมายังไม่สามารถผลักดันให้เกิดการปฏิบัติได้จริง เนื่องจากในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ หน่วยงานในสังกัดยังให้ความสำคัญกับภารกิจประจำมากกว่าแผนงานหรือโครงการที่ตอบเป้าประสงค์ของแผนยุทธศาสตร์

วิสัยทัศน์ ค่านิยม และพันธกิจ

วิสัยทัศน์ (Vision)

เป็นองค์กรหลักในการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้มีประสิทธิภาพ คุณภาพ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

ค่านิยม (Value)

มุ่งมั่นพัฒนา บูรณาการอย่างมืออาชีพ ยึดมั่นในศีลธรรมและคุณธรรม

พันธกิจ (Mission)

- พันธกิจที่ ๑** เสนอแนะนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม
- เป้าประสงค์** การพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมมีทิศทางที่ชัดเจน อย่างมีคุณภาพทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม เกิดความมั่นคงและคุ้มค่าในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากร
- พันธกิจที่ ๒** อนุญาต กำกับดูแล และส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัย เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีความรับผิดชอบต่อสังคม
- เป้าประสงค์** การประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน มีการปฏิบัติที่ถูกต้องตามกฎหมาย การดำเนินการส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด เป็นที่ยอมรับของสังคม
- พันธกิจที่ ๓** ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้มีมาตรฐาน คุณภาพ และประสิทธิภาพ
- เป้าประสงค์** การประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน มีมาตรฐานการผลิตและการดำเนินงานตามหลักวิชาการ หลักเกณฑ์ และนโยบายที่กำหนด ผลผลิตและมูลค่าสูงขึ้น
- พันธกิจที่ ๔** ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการจัดการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมและอุตสาหกรรมพื้นฐาน เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน
- เป้าประสงค์** ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม สามารถลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์และแข่งขันได้
- พันธกิจที่ ๕** ส่งเสริมและดำเนินงานวิจัยและพัฒนา เพื่อสร้างและประยุกต์ใช้องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม
- เป้าประสงค์** องค์ความรู้ที่นำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบการอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์

ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้
รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์

สังคมให้การยอมรับการประกอบการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานที่
รับผิดชอบต่อสังคม และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัดเป้าประสงค์

ค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นของระดับความไว้วางใจและความเชื่อมั่น (Public Trust and
Confidence) ในความรับผิดชอบต่อสังคมและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน
สังคม ภายในปี ๒๕๕๗

กลยุทธ์

๑.๑ กำกับดูแลให้เป็นไปตามนโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร
จัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๑.๑ (ก) นโยบายและกฎหมายที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้บริหารจัดการ
อุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานได้รับการประกาศใช้

๑.๑ (ข) การประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน เป็นไป
ตามนโยบายและกฎหมายที่กำหนด^๑

ตัวชี้วัด

๑.๑ (ก) (๑) ร้อยละ ๓๐ ของนโยบายและกฎหมายที่ได้รับการประกาศใช้
ในแต่ละปี

๑.๑ (ข) (๑) ร้อยละ ๕ ที่ลดลงของการกระทำผิดกฎหมาย และไม่เป็นไป
ตามข้อบังคับที่กำหนดในแต่ละปี

^๑ หมายความว่ารวมทั้งการประกอบการที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

๑.๑ (๗) (๒) ร้อยละ ๕ ที่ลดลงของเรื่องร้องเรียนอันมีสาเหตุมาจากการกระทำผิดกฎหมายในแต่ละปี

ผลผลิต

๑.๑.๑ นโยบาย กฎ ระเบียบ หลักเกณฑ์ ขอบบังคับ ได้รับการจัดทำ ทบทวน ปรับปรุงแก้ไข

๑.๑.๒ การประกอบการได้รับการตรวจสอบให้เป็นไปตามนโยบาย กฎหมายที่เกี่ยวข้อง อย่างครบถ้วน

๑.๑.๓ การประกอบการหรือพื้นที่เสี่ยงที่จะมีการลักลอบกระทำผิดกฎหมาย ได้รับการเฝ้าระวัง ติดตาม ตรวจสอบ ปรึษาปรึามการกระทำผิดกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง กับอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

๑.๒ ส่งเสริมการประกอบการให้มีมาตรฐานด้านการประกอบการที่รับผิดชอบ ต่อสังคมและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๑.๒ สถานประกอบการที่ได้รับรางวัลที่แสดงถึงมาตรฐานด้านการ ประกอบการที่รับผิดชอบต่อสังคมและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีของการ ปฏิบัติงาน (Best Practice) แก่สถานประกอบการอื่น

ตัวชี้วัด

๑.๒ (๑) ร้อยละ ๑๐ ที่เพิ่มขึ้นของสถานประกอบการที่ได้รับรางวัลที่ แสดงถึงมาตรฐานด้านการประกอบการที่รับผิดชอบต่อสังคมและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม สามารถ เป็นแบบอย่างที่ดีของการปฏิบัติงาน (Best Practice)

ผลผลิต

๑.๒.๑ สถานประกอบการที่ได้รับการยกระดับมีมาตรฐานการประกอบการ ที่สูงขึ้น

๑.๒.๒ สถานประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมผ่านเกณฑ์มาตรฐานให้เป็น Green Mining

๑.๒.๓ สถานประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมผ่านเกณฑ์มาตรฐาน CSR - DPIM

๑.๓ สนับสนุนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในกระบวนการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๑.๓ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่เป้าหมาย มีส่วนร่วมในกระบวนการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานตามข้อกำหนดในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ตัวชี้วัด

๑.๓ (๑) ร้อยละ ๕ ที่เพิ่มขึ้นของเครือข่ายพหุภาคีในพื้นที่เป้าหมายมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในโครงการที่ขออนุญาต หรือพื้นที่ที่มีการประกอบการได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดในแต่ละปี (ใช้ข้อมูลปี ๒๕๕๔ เป็นปีฐาน)

๑.๓ (๒) ร้อยละ ๗ ที่เพิ่มขึ้นของการมีส่วนร่วมในการดูแลและเฝ้าระวังการประกอบการของอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของเครือข่ายภาคประชาชนในพื้นที่เป้าหมาย ตามเกณฑ์ที่กำหนดในแต่ละปี

๑.๓ (๓) ร้อยละ ๑๐ ที่เพิ่มขึ้นของการมีส่วนร่วมในการดูแลและเฝ้าระวังการประกอบการของอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่เป้าหมายในแต่ละปี

ผลผลิต

๑.๓.๑ เครือข่ายพหุภาคีมีความรู้ความเข้าใจในด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการมีส่วนร่วมตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด

๑.๓.๒ เครือข่ายภาคประชาชนได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมโดยรอบพื้นที่ประกอบการ

๑.๓.๓ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่โดยรอบโครงการที่ขออนุญาต หรือพื้นที่ที่มีการประกอบการได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ การเพิ่มขีดความสามารถด้านการผลิต การจัดการทรัพยากรแร่ และวัตถุดิบของอุตสาหกรรม

เป้าประสงค์

ขีดความสามารถในการประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานสูงขึ้น

ตัวชี้วัดเป้าประสงค์

๑. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผลิตภาพแรงงานกลุ่มอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ในแต่ละปี
๒. อัตราการใช้ประโยชน์ของเสียในอุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมายเพิ่มขึ้นในแต่ละปี
๓. ร้อยละของมูลค่าที่เพิ่มขึ้นของวัตถุดิบ / วัตถุดิบทดแทนที่ได้รับการส่งเสริมจาก กพร. ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ (หรือเมื่อสิ้นสุดแผนฯ)

กลยุทธ์

๒.๑ ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งวัตถุดิบให้ตอบสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรม

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๒.๑ การลงทุนของผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายทางด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมากขึ้น

ตัวชี้วัด

๒.๑ (๑) ร้อยละ ๑๐ ที่เพิ่มขึ้นของผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายทั้งในและต่างประเทศภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ (ใช้ข้อมูลปี ๒๕๕๔ เป็นปีฐาน)

๒.๑ (๒) ร้อยละ ๑๐ ที่เพิ่มขึ้นของจำนวนเงินลงทุนด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ (ใช้ข้อมูลปี ๒๕๕๔ เป็นปีฐาน)

ผลผลิต

๒.๑.๑ กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องได้รับการปรับปรุงให้เอื้อต่อการส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

๒.๑.๒ กลุ่มเป้าหมายมีความรู้เรื่องแหล่งแร่และการลงทุนในต่างประเทศ

๒.๑.๓ แหล่งศักยภาพที่สามารถทำเหมืองแร่เพิ่มขึ้น

๒.๑.๔ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการแหล่งวัตถุดิบมีการบูรณาการร่วมกัน

๒.๒ ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีด้านการเพิ่มมูลค่าแร่และโลหะ ด้านการใช้ประโยชน์แร่ ด้านการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๒.๒ สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายนางงานวิจัย / เทคโนโลยีด้านการเพิ่มมูลค่าแร่และโลหะ การใช้ประโยชน์แร่ การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบการอุตสาหกรรม

ตัวชี้วัด

๒.๒ (๑) ร้อยละ ๖๐ ของสถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายนางงานวิจัย / เทคโนโลยีด้านการเพิ่มมูลค่าแร่และโลหะ การใช้ประโยชน์แร่ การหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบการอุตสาหกรรม

ผลผลิต

๒.๒.๑ ผลงานวิจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีการเพิ่มมูลค่าแร่และโลหะ และการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ที่จัดทำแล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด

๒.๒.๒ ผู้ประกอบการที่เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ด้านเทคโนโลยีการเพิ่มมูลค่าแร่และโลหะ และการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่

๒.๒.๓ ผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายและผู้ใช้เริ่มมีความรู้ด้านการใช้ประโยชน์แร่ในภาคการเกษตร และภาคพลังงาน

๒.๓ ส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐาน

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๒.๓ สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายมีประสิทธิภาพ (Productivity) เพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด

๒.๓ (๑) ร้อยละ ๑๐ ที่เพิ่มขึ้นของสถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายที่นำต้นแบบของการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตไปประยุกต์ใช้ ในแต่ละปี

๒.๓ (๒) ร้อยละ ๑๐ ที่เพิ่มขึ้นของสถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายที่นำ
ต้นแบบของการประหยัดพลังงานไปประยุกต์ใช้ในแต่ละปี

ผลผลิต

๒.๓.๑ สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายมีประสิทธิภาพการผลิตผ่านเกณฑ์
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เพิ่มขึ้น

๒.๓.๒ สถานประกอบการกลุ่มเป้าหมายมีการใช้พลังงานการผลิตต่อหน่วย
ลดลง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์

เป้าประสงค์

อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์มีต้นทุนด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานลดลง

ตัวชี้วัดเป้าประสงค์

ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ ลดลงร้อยละ ๑๐ ภายในปี ๒๕๕๗

หมายเหตุ : ต้นทุนโลจิสติกส์ หมายถึง ต้นทุนจาก ๕ กิจกรรมโลจิสติกส์ ได้แก่

- (๑) การให้บริการแก่ลูกค้าและกิจกรรมสนับสนุน (Customer service and support storage)
- (๒) การจัดซื้อจัดหา (Sourcing and Procurement)
- (๓) การสื่อสารด้านโลจิสติกส์และกระบวนการสั่งซื้อ (Logistics communication and order processing)
- (๔) การขนส่ง (Transportation)
- (๕) การเลือกสถานที่ตั้งของโรงงานและคลังสินค้า (Facilities site selection, warehousing, and storage)
- (๖) การวางแผนหรือการคาดการณ์ความต้องการของลูกค้า (Demand forecasting and planning)
- (๗) การบริหารสินค้าคงคลัง (Inventory management)
- (๘) การจัดการเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ และการบรรจุหีบห่อ (Material handling and packaging)
- (๙) โลจิสติกส์ย้อนกลับ (Reverse logistics)

: อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ หมายถึง อุตสาหกรรมตามนโยบายการลดต้นทุนโลจิสติกส์ของกระทรวงอุตสาหกรรม ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ ปิโตรเคมีและพลาสติก สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม และยางพาราและผลิตภัณฑ์จากยางพารา

กลยุทธ์

๓.๑ พัฒนาศักยภาพด้านการจัดการโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรม ยุทธศาสตร์โลจิสติกส์

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๓.๑ อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ที่เข้าร่วมโครงการมี
ประสิทธิภาพการจัดการระบบโลจิสติกส์เพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด

๓.๑ (๑) ร้อยละ ๘๐ ของสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการสามารถ
ลดต้นทุนการถือครองสินค้าได้อย่างน้อยร้อยละ ๑๐ ในแต่ละปี

๓.๑ (๒) ร้อยละ ๘๐ ของสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการสามารถ
ลดระยะเวลากิจกรรมโลจิสติกส์เฉลี่ยได้อย่างน้อยร้อยละ ๕ ในแต่ละปี

๓.๑ (๓) ร้อยละ ๘๐ ของสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการสามารถ
เพิ่มความน่าเชื่อถือตามกิจกรรมโลจิสติกส์เฉลี่ยได้อย่างน้อยร้อยละ ๕ ในแต่ละปี

ผลผลิต

๓.๑.๑ สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการมีกระบวนการจัดการโลจิสติกส์
ดีขึ้น

๓.๑.๒ สถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการมีความรู้ แนวคิด และแนวทาง
ปฏิบัติในการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการภายในองค์กร

๓.๑.๓ บุคลากรของสถานประกอบการที่ได้รับการตรวจประเมินการ
จัดการ โลจิสติกส์เพื่อรับรางวัลอุตสาหกรรมดีเด่นประเภทการจัดการโลจิสติกส์ มีความเข้าใจใน
กระบวนการจัดการโลจิสติกส์

๓.๑.๔ โครงการส่งเสริมและพัฒนากิจการโลจิสติกส์โซ่อุปทานที่
สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

๓.๒ ส่งเสริมสถานประกอบการในโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์
โลจิสติกส์ให้เกิดความร่วมมือ และการเชื่อมโยงธุรกรรมเพิ่มขึ้น

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๓.๒ โซ่อุปทานของอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ที่เข้าร่วม
โครงการสามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม ลดต้นทุนโลจิสติกส์

ตัวชี้วัด

๓.๒ (๑) ร้อยละ ๕ ของมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากการพัฒนาส่งเสริมความร่วมมือและการเชื่อมโยงธุรกรรมในโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีจากข้อมูลฐาน

๓.๒ (๒) ร้อยละ ๕ ของเครือข่ายการเชื่อมโยงระหว่างองค์กรในโซ่อุปทานที่เข้าร่วมโครงการที่ก่อให้เกิดการลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์ ที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีจากข้อมูลฐาน

ผลผลิต

๓.๒.๑ สถานประกอบการในโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมที่เข้าร่วมโครงการมีกระบวนการจัดการโซ่อุปทาน

๓.๒.๒ สถานประกอบการมีระบบสารสนเทศการจัดการโซ่อุปทาน หรือระบบติดตามและตรวจสอบย้อนกลับ (Tracking and Traceability) และนำไปขยายผลความร่วมมือการรวมกลุ่ม และการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างองค์กรในเครือข่าย

๓.๒.๓ สถานประกอบการมีมาตรฐานระบบการจัดการโซ่อุปทานดีขึ้น

๓.๓ สนับสนุนให้บุคลากรด้านโลจิสติกส์ของอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ได้รับการรับรองในระดับสากล

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๓.๓ บุคลากรที่ผ่านหลักสูตรด้านโลจิสติกส์จากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้รับการรับรองตามระบบสากล

ตัวชี้วัด

๓.๓ (๑) ร้อยละ ๑๐ ของบุคลากรที่ผ่านหลักสูตรด้านโลจิสติกส์จากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้รับการรับรองตามระบบสากลในแต่ละปี

ผลผลิต

๓.๓.๑ ผู้รับการฝึกอบรมมีความรู้ด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานตามเกณฑ์ที่กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่กำหนด

๓.๓.๒ บุคลากรด้านโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรมมีสื่อการเรียนรู้ด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน

๓.๔ เสริมสร้างปัจจัยสนับสนุนต่อการพัฒนาด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของ อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๓.๔ อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์ สามารถใช้ประโยชน์ปัจจัย
สนับสนุนเพื่อพัฒนาปรับปรุงการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด

๓.๔ (๑) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนสถานประกอบการที่ใช้บริการระบบ
ปัจจัยสนับสนุนต่อการพัฒนาด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี

๓.๔ (๒) ร้อยละ ๑๐ ของข้อมูลในระบบฐานข้อมูลปัจจัยสนับสนุนและ
โซ่อุปทานที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์เพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่องที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี

ผลผลิต

๓.๔.๑ ผู้มารับบริการศูนย์บริการข้อมูลโลจิสติกส์ (LSIC)

๓.๔.๒ ระบบฐานข้อมูลและระบบปัจจัยพื้นฐานเพื่ออำนวยความสะดวก
ด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์โลจิสติกส์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาสมรรถนะและประสิทธิภาพองค์กร

เป้าประสงค์

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีสมรรถนะและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดเป้าประสงค์

ร้อยละของกิจกรรมของยุทธศาสตร์ปฏิบัติการที่ทำแล้วเสร็จ

กลยุทธ์

๔.๑ เสริมสร้างการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลแบบมีส่วนร่วมจากทุกหน่วยงานในองค์กร

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๔.๑ บุคลากรกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานตามความรับผิดชอบ

ตัวชี้วัด

๔.๑ (๑) ร้อยละ ๓ ที่เพิ่มขึ้นต่อปีของบุคลากรที่มีความพึงพอใจต่อการบริหารบุคคลของหน่วยงาน

๔.๑ (๒) ร้อยละ ๓ ที่เพิ่มขึ้นต่อปีของบุคลากรที่มีระดับสมรรถนะตามเกณฑ์มาตรฐาน (ใช้ข้อมูลปี ๒๕๕๓ เป็นปีฐาน)

ผลผลิต

๔.๑.๑ แผนเส้นทางความก้าวหน้าในตำแหน่งที่ชัดเจน

๔.๑.๒ แผนกำลังคนและอัตรากำลังที่สอดคล้องกับภารกิจและตามมาตรฐานการบริหารกำลังคนภาครัฐ

๔.๑.๓ การประเมินผลการปฏิบัติราชการรายบุคคลตามมาตรฐานที่กำหนด

๔.๑.๔ แผนแม่บทการบริหารและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)

๔.๑.๕ บุคลากรที่ผ่านการพัฒนาสมรรถนะมีความรู้ความสามารถตาม
เกณฑ์ที่กำหนด

๔.๒ เสริมสร้างระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการบริหาร
จัดการและการปฏิบัติงาน

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๔.๒ (ก) บุคลากรสามารถใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
ในการบริหารและปฏิบัติงาน

๔.๒ (ข) ผู้รับบริการสามารถใช้ประโยชน์จากระบบเทคโนโลยี
สารสนเทศและการสื่อสาร

ตัวชี้วัด

๔.๒ (ก) (๑) ร้อยละ ๘๐ ของบุคลากรมีความพึงพอใจในการใช้ระบบ
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของกรม (วัดประโยชน์ที่ได้รับ ลดระยะเวลา ลดทรัพยากร)

๔.๒ (ข) (๑) ร้อยละ ๘๐ ของผู้รับบริการมีความพึงพอใจในการใช้ระบบ
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของกรม (วัดประโยชน์ที่ได้รับ)

ผลผลิต

๔.๒.๑ ระบบสารสนเทศที่สนับสนุนการทำงานของหน่วยงานภายใน
ครอบคลุมมากขึ้น

๔.๒.๒ ระบบสารสนเทศที่ให้บริการผู้ประกอบการและประชาชนมีความ
ครอบคลุมมากขึ้น

๔.๒.๓ การบูรณาการเชื่อมโยงข้อมูลภายในระบบสารสนเทศระหว่าง
หน่วยงานภายในองค์กร

๔.๓ เสริมสร้างองค์ความรู้และระบบการจัดการองค์ความรู้ในองค์กรเพื่อ
สนับสนุนการปฏิบัติงาน

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๔.๓ บุคลากรสามารถใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้

ตัวชี้วัด

๔.๓ (๑) บุคลากรที่นำองค์ความรู้ไปใช้ประโยชน์เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕ ในปี

ผลผลิต

๔.๓.๑ องค์ความรู้เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๔.๓.๒ องค์ความรู้เพื่อการบริการของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๔.๔ เสริมสร้างขีดความสามารถในการวางแผนและประเมินผล

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๔.๔ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สามารถนำแผนงานและการประเมินผลทุกระดับไปปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

๔.๔ (๑) ร้อยละ ๗๐ ของงานและโครงการได้รับการนำไปปฏิบัติตามระยะเวลาของแผนปฏิบัติการที่กำหนด

๔.๔ (๒) ร้อยละ ๑๐ ของผลการประเมินผลถูกนำไปปรับปรุงแผนงาน

ผลผลิต

๔.๔.๑ แผนยุทธศาสตร์ที่ได้รับการทบทวนให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมปัจจุบัน

๔.๔.๒ แผนปฏิบัติการที่ได้รับการจัดทำให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์

๔.๔.๓ ระบบการประเมินผลที่ได้รับการปรับปรุงทบทวนถูกนำไป

ดำเนินการ

๔.๕ เสริมสร้างขีดความสามารถในการบริหารงานคลังและพัสดุ

ผลลัพธ์หรือวัตถุประสงค์

๔.๕ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สามารถควบคุมการบริหารงานคลังและพัสดุได้ตามเป้าหมาย

ตัวชี้วัด

๔.๕ (๑) ร้อยละ ๑๐ ที่ลดลงของข้อบกพร่องจากการตรวจสอบทางการเงินโดยหน่วยงานตรวจสอบภายใน และ สตง.

๔.๕ (๒) การเบิกเงินเหลือมปีลดลงร้อยละ ๑๐ ต่อปี จากปีงบประมาณ

พ.ศ. ๒๕๕๔

๔.๕ (๓) ร้อยละ ๕ ที่ลดลงของระยะเวลาในการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างตามแผนการเบิกจ่ายงบประมาณ

ผลผลิต

๔.๕.๑ บุคลากรที่เกี่ยวข้องมีความรู้ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการคลังและพัสดุมากขึ้น

๔.๕.๒ การบริหารงานคลังของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีความถูกต้อง

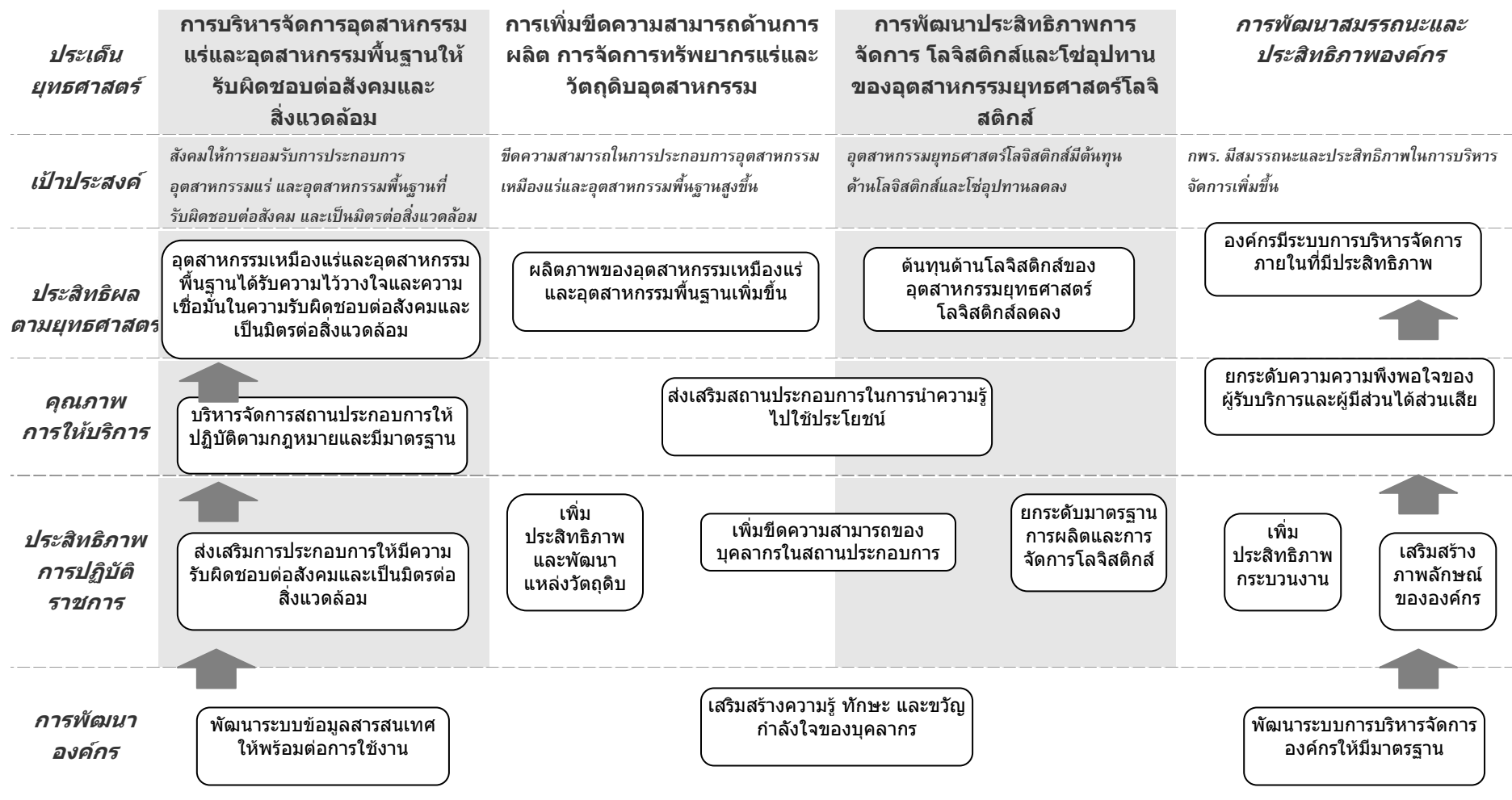
๔.๕.๓ คู่มือสำหรับเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานด้านการคลังและพัสดุ

Strategy Map

Strategy Map ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติและการติดตามผล

การขับเคลื่อนแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ พันธกิจ และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ จำเป็นที่ทุกหน่วยงานต้องมีความร่วมมือตามบทบาทความรับผิดชอบ และร่วมขับเคลื่อนโดยการแปลงแผนยุทธศาสตร์ในประเด็นยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ต่างๆ ไปสู่แผนปฏิบัติการในระดับต่างๆ ที่สามารถดำเนินการให้เกิดผลภายใต้การจัดสรรทรัพยากร และมีการติดตามประเมินผลอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้รับผิดชอบดำเนินการในโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ได้ทราบเป็นระยะๆ โดยมีแนวทางสำคัญ ดังนี้

1. การแปลงกลยุทธ์ไปสู่แผนงาน/โครงการของแต่ละหน่วยงาน โดยหน่วยงานที่มีการกิจเกี่ยวข้องในแต่ละกลยุทธ์ จะต้องพิจารณาจัดเตรียมโครงการที่มีความสำคัญและตอบสนองต่อกลยุทธ์นั้นๆ แผนปฏิบัติงาน ตัวชี้วัด และระยะเวลาที่ชัดเจนในแต่ละกิจกรรม และมีการกำหนดทรัพยากรที่จำเป็นต้องใช้สำหรับการดำเนินการดังกล่าว พร้อมกับการพิจารณาปัจจัยภายนอกที่เอื้อและไม่เอื้อในกระบวนการปฏิบัติงาน ตลอดจนปัญหาทางเทคนิคในกระบวนการ

2. การติดตามผล โดยมีหน่วยงานหรือคณะทำงานรับผิดชอบดำเนินการติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าในแต่ละช่วงเวลา (รายเดือนหรือรายไตรมาส) ของการดำเนินงานและการใช้จ่ายงบประมาณในแต่ละโครงการ เพื่อให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินงาน และการใช้จ่ายงบประมาณในแต่ละโครงการกับผลผลิตที่เกิดขึ้นของโครงการ รวมถึงปัจจัยภายนอกที่มีผลกระทบต่อการทำงาน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะมีส่วนช่วยในการสร้างความมั่นใจว่าการดำเนินโครงการเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องและตอบสนองกลยุทธ์นั้นๆ อย่างแท้จริง

3. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญที่จะทำให้ทราบว่าการทำงานต่างๆ ภายใต้แผนยุทธศาสตร์ที่ดำเนินการไปแล้วนั้น ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ มีปัญหาอุปสรรคอย่างไรตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายเพียงใด ควรปรับปรุงแล้วดำเนินการต่อไปหรือควรยุติ โดยการประเมินผลดังกล่าวมุ่งให้ความสำคัญกับการประเมินผลโดยบุคคลหรือหน่วยงานภายนอก

ภาคผนวก

ข้อมูลความเชื่อมโยงในการทบทวนแผนยุทธศาสตร์

ในการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์และทิศทางการดำเนินงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้พิจารณาถึงข้อมูลที่มีความเชื่อมโยงและเป็นกรอบในการปฏิบัติภารกิจด้านต่างๆ ดังนี้

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐
๑. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔)
๑. นโยบายของรัฐบาล
๑. แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ -

๒๕๕๔

๑. แผนยุทธศาสตร์ของกระทรวงอุตสาหกรรม

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ และเป็นกรอบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีมาตราที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติภารกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ดังนี้

มาตรา ๖๗ สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมร่วมกับรัฐและชุมชนในการอนุรักษ์ บำรุงรักษาและการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ และในการคุ้มครองส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ หรือคุณภาพชีวิตของตน ย่อมได้รับความคุ้มครองตามความเหมาะสม

การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนอย่างรุนแรงทั้งทางด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ และสุขภาพ จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้ศึกษาและประเมินผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชนในชุมชน และจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและผู้มีส่วนได้เสียก่อน รวมทั้งได้ให้องค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยผู้แทนองค์กรเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ และผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติหรือด้านสุขภาพ ให้ความเห็นประกอบก่อนมีการดำเนินการดังกล่าว

มาตรา ๘๓ รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินการตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

มาตรา ๘๔ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้

(๑) สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีและเป็นธรรมโดยอาศัยกลไกตลาด และสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจซึ่งมีบทบัญญัติที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และต้องไม่ประกอบกิจการที่มีลักษณะเป็นการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม หรือการจัดให้มีสาธารณูปโภค

(๒) สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาลควบคู่กับการประกอบกิจการ

(๕) กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค

มาตรา ๘๕ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ดังต่อไปนี้

(๔) จัดให้มีแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำและทรัพยากรธรรมชาติอื่นอย่างเป็นระบบ และเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมทั้งต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสงวนบำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุล

(๕) ส่งเสริม บำรุงรักษา และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน ตลอดจนควบคุมและกำจัดการสะสมพิษที่มีผลต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยประชาชน ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการดำเนินงาน

๒. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔)

กพร. เป็นหน่วยงานที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔) ในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

๕.๒ ยุทธศาสตร์การสร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชนและสังคมให้เป็นรากฐานที่มั่นคงของประเทศ

(๓) การเสริมสร้างศักยภาพของชุมชนในการอยู่ร่วมกันกับทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสันติและเกื้อกูล ด้วยการส่งเสริมสิทธิชุมชนและกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการสงวนอนุรักษ์ ฟื้นฟู พัฒนา ใช้ประโยชน์และเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการ รวมทั้งการสร้างกลไกในการปกป้องคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น

๕.๓ ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน

(๑) การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มผลิตภาพและคุณค่าของสินค้าและบริการบนฐานความรู้และความเป็นไทย โดยปรับโครงสร้างภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการที่ใช้กระบวนการพัฒนาคลัสเตอร์และห่วงโซ่อุปทาน รวมทั้งเครือข่ายชุมชนบนรากฐานของความรู้สมัยใหม่ ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมไทย และความหลากหลายทางชีวภาพ เพื่อสร้างสินค้าที่มีคุณภาพและมูลค่าสูง มีตราสินค้าเป็นที่ยอมรับของตลาด รวมทั้งสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดี เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ และส่งเสริมการลงทุนไทยในต่างประเทศ ตลอดจนการบริหารองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ การปฏิรูปองค์กร การปรับปรุงกฎระเบียบ และพัฒนาระบบมาตรฐานในด้านต่างๆ รวมทั้งการดำเนินนโยบายการค้าระหว่างประเทศให้สนับสนุนการปรับโครงสร้างการผลิตและการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

(๒) การสร้างภูมิคุ้มกันของระบบเศรษฐกิจ โดยการบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจให้มั่นคงและสนับสนุนการปรับโครงสร้างการผลิตโดยการระดมทุนไปสู่ภาคการผลิตที่มีประสิทธิภาพ พัฒนารัฐวิสาหกิจให้มีการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพบนหลักการบริหารจัดการที่ดี เพื่อให้การใช้ทรัพยากรเกิดประสิทธิภาพและสวัสดิการสูงสุดแก่ประเทศ การส่งเสริมการออมอย่างเป็นระบบเพื่อเป็นแหล่งระดมทุนและเป็นหลักประกันในชีวิตของประชาชน และการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและการพัฒนาแหล่งพลังงานทางเลือกเพื่อลดการพึ่งพิงการนำเข้าพลังงานและประหยัดเงินตราต่างประเทศ

(๓) การสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมและการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม โดยส่งเสริมการแข่งขันการประกอบธุรกิจในระบบอย่างเสรี เป็นธรรม และป้องกันการผูกขาด กระจายการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานไปสู่ภูมิภาคอย่างสมดุลและเป็นธรรม ให้ประชาชนเข้าถึงบริการได้อย่างทั่วถึง เพียงพอ และสอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่ เพิ่มประสิทธิภาพและความครอบคลุมของการให้บริการของระบบการเงินฐานรากให้สามารถสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพชุมชนและเศรษฐกิจฐานราก ด้วยการพัฒนาองค์กรการเงินชุมชนให้เข้มแข็ง รวมทั้งดำเนินนโยบายการค้าเพื่อส่งเสริมการกระจายรายได้ โดย

กระจายอำนาจการจัดเก็บภาษี การจัดทำงบประมาณและการเบิกจ่าย และการก่อกำเนิดภายใต้กรอบการรักษาวินัยทางการคลังท้องถิ่น

๕.๔ ยุทธศาสตร์การพัฒนามาตรฐานความหลากหลายทางชีวภาพและการสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

(๑) การรักษาฐานทรัพยากรและความสมดุลของระบบนิเวศ เพื่อรักษาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ โดยพัฒนาระบบฐานข้อมูลและสร้างองค์ความรู้ส่งเสริมสิทธิชุมชนและการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากร ตลอดจนพัฒนาระบบการจัดการร่วมเพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ โดยให้ความสำคัญกับการกำหนดเขต และการจัดการเชิงพื้นที่ภายใต้การจัดทำข้อตกลงกับชุมชนท้องถิ่นในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติหลัก ได้แก่ ดิน น้ำ ป่าไม้ ทรัพยากรทะเลและชายฝั่ง ทรัพยากรแร่ รวมถึงการมีมาตรการหยุดใช้ทรัพยากรที่สำคัญที่ถูกทำลายสูงเป็นการชั่วคราว และการสร้างกลไกแก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างสันติวิธี รวมทั้งการพัฒนาระบบการจัดการและการป้องกันภัยพิบัติ

(๒) การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการปรับแบบแผนการผลิตและพฤติกรรมบริโภคไปสู่การผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เพื่อลดผลกระทบต่อฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดนโยบายสาธารณะและใช้กลไกทางเศรษฐศาสตร์ทั้งด้านการเงินและการคลัง รวมทั้งการสร้างตลาดสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตลอดจนพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อลดมลพิษและควบคุมกิจกรรมที่จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต โดยผลักดันให้เกิดระบบประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ ระบบประเมินผลกระทบทางสังคมและสุขภาพในโครงการพัฒนาของรัฐ หรือที่รัฐอนุมัติให้เอกชนดำเนินการ ควบคู่กับการยกระดับขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชนในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ตลอดจนมีกลไกกำหนดจุดยืนต่อพันธกรณีและข้อตกลงระหว่างประเทศด้านสิ่งแวดล้อม

๕.๕ ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการประเทศ

(๓) สร้างภาคราชการที่มีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล เน้นการบริการแทนการกำกับควบคุม และทำงานร่วมกับหุ้นส่วนการพัฒนา เน้นการพัฒนาประสิทธิภาพและความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจด้วยการปรับบทบาทโครงสร้างและกลไกการบริหารจัดการภาครัฐ และรัฐวิสาหกิจให้มีประสิทธิภาพ ทันสมัย ลดการบังคับควบคุม กำกับถึงความต้องการของประชาชนและทำงานร่วมกับหุ้นส่วนการพัฒนา เพิ่มบทบาทภาคเอกชนในกิจการของรัฐและรัฐวิสาหกิจเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพการให้บริการสาธารณะ และลดภาระการลงทุนของภาครัฐ ตลอดจนพัฒนากลไกการกำกับดูแลที่เข้มแข็งเพื่อให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรม โปร่งใส

โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศและคุ้มครองผู้ใช้บริการ โดยดำเนินการควบคู่ไปกับการปลูกฝังจิตสำนึกข้าราชการให้เห็นความสำคัญและยึดมั่นในหลักธรรมาภิบาล และยึด/ปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอย่างเคร่งครัด

(๔) การกระจายอำนาจการบริหารจัดการประเทศสู่ภูมิภาค ท้องถิ่น และชุมชนเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง โดยพัฒนาศักยภาพ และกระจายอำนาจการตัดสินใจให้ท้องถิ่นมีบทบาทสามารถรับผิดชอบในการบริหารจัดการบริการสาธารณะ ตลอดจนแก้ไขปัญหาคอขวดความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และสามารถสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมให้แก่ท้องถิ่นอย่างแท้จริง พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง

(๕) ส่งเสริมภาคธุรกิจเอกชนให้เกิดความเข้มแข็ง สุจริต และมีธรรมาภิบาล โดยมีมาตรการส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจให้ธุรกิจเอกชนทั้งที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ และธุรกิจเอกชนทั่วไปเป็น "บรรษัทภิบาล" เพิ่มมากขึ้น สร้างจิตสำนึกในการประกอบธุรกิจอย่างซื่อสัตย์ ยุติธรรมต่อผู้บริโภค และเป็นธรรมกับธุรกิจคู่แข่ง พร้อมทั้งยึดมั่นในความรับผิดชอบต่อสังคม แบ่งปันผลประโยชน์คืนสู่สาธารณะ ตลอดจนสนับสนุนสถาบันวิชาชีพธุรกิจประเภทต่างๆ ให้มีบทบาทในการสร้างธรรมาภิบาลแก่ภาคธุรกิจมากขึ้น

(๖) การปฏิรูปกฎหมาย กฎ ระเบียบ และขั้นตอน กระบวนการเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเพื่อสร้างความสมดุลในการจัดสรรประโยชน์จากการพัฒนา ด้วยการเปิดโอกาสให้ภาคีและกลุ่มต่างๆ มีส่วนร่วมในการเสนอแนะและตรากฎหมายเพื่อประสานประโยชน์ของภาคส่วนต่างๆ ให้เสมอภาคและมีความสมดุล โดยการปฏิรูปกฎหมายเพื่อสร้างความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ ลดการใช้ดุลพินิจของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ รวมทั้งสร้างความเข้มแข็งของกลไกการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ เพื่อสร้างความเป็นธรรมต่อผู้ประกอบการขนาดเล็กและผู้ประกอบการใหม่

๓. แนวคิดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑

การจัดเตรียมแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ มีความต่อเนื่องจากแนวคิดของแผนพัฒนาฯ ฉบับ ๘ - ๑๐ โดยยังคงยึดหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” และ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” และ “สร้างสมดุลการพัฒนา” ในทุกมิติ แต่การประยุกต์ใช้แนวคิดดังกล่าว และสร้างความมั่นใจว่าการพัฒนาจะเป็นไปในแนวทางที่ยั่งยืนและสร้างความสุขให้กับคนไทย จำเป็นต้องพิจารณาการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศอย่างรอบด้านและวางจุดยืนในการพัฒนาระยะยาว สำนักงานฯ จึงได้มีการจัดทำวิสัยทัศน์ประเทศไทยปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งพิจารณาถึงบริบทการเปลี่ยนแปลงในอนาคต และกำหนดวิสัยทัศน์ปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ไว้ดังนี้

“คนไทยภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีมิตรไมตรีบนวิถีชีวิตแห่งความพอเพียง ยึดมั่นในวัฒนธรรมประชาธิปไตย และหลักธรรมาภิบาล การบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานที่ทั่วถึง มีคุณภาพสังคมมีความปลอดภัยและมั่นคง อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ดี เกื้อกูลและเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ระบบการผลิตเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน อยู่บนฐานทางเศรษฐกิจที่พึ่งตนเองและแข่งขันได้ในเวทีโลก สามารถอยู่ในประชาคมภูมิภาคและโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี”

กรอบแนวคิดของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ จึงเป็นการดำเนินการเพื่อบรรลุถึงวิสัยทัศน์ระยะยาว โดยมีปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญานำทาง และคำนึงถึงบริบทการเปลี่ยนแปลงที่จะเป็นทั้งโอกาสและข้อจำกัดของการพัฒนาในแนวทางดังกล่าว หลักการสำคัญของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ จึงมีดังนี้

(๑) พัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และขับเคลื่อนให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในทุกระดับ

(๒) ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ให้ความสำคัญกับการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม และการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจของประชาชน

(๓) พัฒนาประเทศสู่ความสมดุลในทุกมิติ อย่างบูรณาการ และเป็นองค์รวม

(๔) ยึดวิสัยทัศน์ปี พ.ศ. ๒๕๖๐ เป็นเป้าหมาย ซึ่งจะส่งผลให้บรรลุการพัฒนาที่อยู่บนรากฐานของสังคมไทย อยู่บนกรอบแนวคิดของการพัฒนาบนหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ประเทศมีสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นเสาหลักของความเป็นปึกแผ่นของคนในชาติ ครอบครัวมีความสุขเป็นพื้นฐานที่สร้างคนเป็นคนดี ชุมชนมีความเข้มแข็งและมีบทบาทในการพัฒนา ระบบเศรษฐกิจมีเสถียรภาพและความสามารถในการแข่งขัน มีการบริการสาธารณะที่มีคุณภาพ มีกฎระเบียบและกฎหมายที่บังคับใช้อย่างเป็นธรรม และประเทศไทยมีความเชื่อมโยงกับประเทศภูมิภาคและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

อย่างไรก็ตาม ในการจัดทำเป็นแผนพัฒนาในระยะ ๕ ปี ที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ระยะยาวดังกล่าว จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ ยุทธศาสตร์ และแนวทางการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงในช่วงระยะ ๕ ปี ร่างกรอบทิศทางของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ จึงประกอบด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ ยุทธศาสตร์ และแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑. วิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) และพันธกิจ

๑.๑ วิสัยทัศน์

“สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง”

๑.๒ พันธกิจ

การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ บนหลักการของการนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในทุกมิติของการพัฒนา มีพันธกิจ ดังนี้

๑.๒.๑ สร้างความเป็นธรรมในการกระจายรายได้ ควบคู่กับการสร้างสังคมคุณธรรมเพื่อให้คนกินดีอยู่ดี มีคุณภาพชีวิตที่ดี ปลอดภัยจากอาชญากรรม อุบัติเหตุ ยาเสพติดและอบายมุขคนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีวัฒนธรรมประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล

๑.๒.๒ พัฒนาศักยภาพการผลิตและบริการให้เข้มแข็งและมีเสถียรภาพบนฐานความรู้และความสร้างสรรค์ของคนไทย ขยายหลักประกันทางสังคมให้ครอบคลุมประชาชนทุกคนสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน รวมทั้งยารักษาโรคจากสมุนไพรบนฐานทรัพยากรและความหลากหลายทางชีวภาพ พร้อมทั้งปรับโครงสร้างสาขาการผลิตและการบริโภคของประเทศให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๑.๒.๓ สร้างภูมิคุ้มกันให้เข้มแข็งสามารถป้องกันและรองรับผลกระทบและความเสี่ยงจากวิกฤตเศรษฐกิจที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ และทักษะสามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงอย่างมีเหตุผล

๒. วัตถุประสงค์และเป้าหมายหลัก

๒.๑ วัตถุประสงค์

๒.๑.๑ พัฒนาให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุขและสังคมมีธรรมาภิบาล

๒.๑.๒ พัฒนาค้น ขุมชน และสังคมให้มีความพร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงและอยู่กับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเป็นสุข

๒.๑.๓ ปรับโครงสร้างและทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และเติบโตอย่างมีคุณภาพ สังคมและการเมืองมีความมั่นคง ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความอุดมสมบูรณ์ ประเทศมีการพัฒนาอย่างยั่งยืน

๒.๒ เป้าหมายหลัก

เป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งจะมีการกำหนดเป้าหมายเชิงตัวชี้วัดที่เป็นรูปธรรม ในขั้นตอนต่อไปของการจัดทำรายละเอียดของแผนฯ ได้แก่

- ๒.๒.๑ สังคมไทยมีความสุข อย่างมีธรรมาภิบาลเพิ่มขึ้น
- ๒.๒.๒ ประชากรไทยทุกคนมีหลักประกันทางสังคมที่มีคุณภาพที่ทั่วถึง
- ๒.๒.๓ เพิ่มผลิตภาพการผลิตรวม และในแต่ละภาคการผลิต
- ๒.๒.๔ เพิ่มสัดส่วนมูลค่าการผลิตภาคการเกษตร เพิ่มสัดส่วนมูลค่าภาคบริการ
- ๒.๒.๕ เพิ่มสัดส่วนมูลค่าสินค้าเศรษฐกิจสร้างสรรค์
- ๒.๒.๖ ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น
- ๒.๒.๗ ทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ และคุณภาพสิ่งแวดล้อมดีขึ้น

๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนา

การพัฒนาประเทศให้มั่นคง สังคมสงบสันติ และประชาชนดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกที่คาดการณ์ได้ยากและมีแนวโน้มรุนแรงทั้งการเมืองในประเทศและวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งและส่งผลกระทบวงกว้าง ทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ จึงต้องเร่งสร้างภูมิคุ้มกันทั้งเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงต่างๆ และเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็ง รวมทั้งสร้างโอกาสให้ประเทศสามารถเจริญก้าวหน้าต่อไป โดยให้ความสำคัญกับยุทธศาสตร์ที่มีลำดับความสำคัญสูง ในมิติสังคมเน้นการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม การพัฒนาการศึกษาที่เชื่อมโยงไปสู่การเป็นเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ส่วนมิติเศรษฐกิจมุ่งปรับโครงสร้างการผลิตให้มีคุณภาพ การลงทุนที่มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาศักยภาพแรงงานให้สามารถเพิ่มรายได้สูงขึ้น และยกระดับเป็นชนชั้นกลาง ขณะที่มิติทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เน้นการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ภายใต้ ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ (๑) ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม (๒) ยุทธศาสตร์การพัฒนานิสิตสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน (๓) ยุทธศาสตร์การสร้างความปลอดภัยและมั่นคงของอาหารและพลังงาน (๔) ยุทธศาสตร์การสร้างเศรษฐกิจฐานความรู้และการสร้างปัจจัยแวดล้อม (๕) ยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจและความมั่นคงในภูมิภาค และ (๖) ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ซึ่งมีกรอบแนวทางเบื้องต้น ดังนี้

๓.๔ ยุทธศาสตร์การสร้างเศรษฐกิจฐานความรู้และการสร้างปัจจัยแวดล้อม เพื่อสนับสนุนให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้าและบริการในภูมิภาคบนพื้นฐานแนวคิด

สร้างสรรค์และการสร้างนวัตกรรม รวมทั้งต้องอาศัยความรู้ ให้สามารถสนับสนุนการสร้างมูลค่าในการปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการในทุกขั้นตอนตลอดห่วงโซ่อุปทาน เพื่อให้เศรษฐกิจสร้างสรรค์เป็นพลังขับเคลื่อนใหม่ไปสู่เศรษฐกิจที่สมดุลและยั่งยืนในระยะยาวพร้อมทั้งสร้างระบบประกันและบริหารจัดการความเสี่ยงในด้านเศรษฐกิจ สร้างบรรยากาศที่เสรีและเป็นธรรมให้เอื้อต่อการผลิต การค้า และการลงทุน รวมทั้งการพัฒนาผู้ประกอบการใหม่ สร้างเครือข่ายโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ภายในที่เชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาค มีแนวทางสำคัญ ดังนี้

๓.๔.๒ พัฒนาภาคอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และสร้างภูมิคุ้มกันจากผลกระทบจากปัจจัยภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ และปรับตัวรับกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของบริบทโลกได้อย่างยั่งยืน โดย

(๑) พัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ ผ่านการพัฒนาระบบการศึกษา และการฝึกอบรมองค์ความรู้และทักษะอย่างต่อเนื่อง

(๒) เสริมสร้างธรรมาภิบาลด้วยการใช้กฎระเบียบต่างๆ ที่โปร่งใส ตรวจสอบได้

(๓) ส่งเสริม สนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงการผลิตภาคอุตสาหกรรมกับอุตสาหกรรมท้องถิ่น และกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค

(๔) เพิ่มผลิตภาพและประสิทธิภาพภาคอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนการสร้างนวัตกรรมเพื่อมุ่งสู่การเป็นอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๕) พัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในพื้นที่เศรษฐกิจหลัก

(๖) พื้นฟูสิ่งแวดล้อมในพื้นที่อุตสาหกรรมหลักของประเทศอย่างต่อเนื่อง

(๗) เตรียมพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจหลักแห่งใหม่ โดยใช้ประโยชน์จากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เชื่อมโยงเศรษฐกิจนานาชาติ ภายใต้การมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่

๓.๔.๓ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ เพื่อพัฒนาระบบการขนส่งและสิ่งอำนวยความสะดวกในการขนส่งให้มีประสิทธิภาพ สามารถรองรับต่อการพัฒนาภาคเศรษฐกิจของประเทศ และลดภาระการลงทุนของภาครัฐ โดย

(๑) ผลักดันการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศ

(๒) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารที่ทันสมัย

(๓) ส่งเสริมและสนับสนุนให้เอกชนเข้ามีส่วนร่วมในการลงทุน ด้านโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มขึ้น

๓.๔.๘ ปฏิรูปกฎหมายเศรษฐกิจ และกฎ ระเบียบต่างๆ ให้เอื้อประโยชน์ต่อการประกอบธุรกิจอย่างเป็นธรรม โดยสร้างบรรทัดฐานในการบังคับใช้กฎหมายของผู้ปฏิบัติ ให้มีความเป็นเอกภาพและเสมอภาค พัฒนานุเคราะห์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย ผลักดันให้มีการประกาศใช้กฎหมายใหม่ๆ เพื่อรองรับการเปิดเสรีศึกษาทบทวนกฎหมายที่เอื้อต่อการพัฒนาการผลิตและบริการสร้างสรรค์และการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา จัดให้มีกระบวนการบังคับใช้กฎหมายเพื่อพิทักษ์และป้องกันการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมและความตกลงการค้าระหว่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งกฎหมายดูแลอุตสาหกรรมที่ย้ายฐานการผลิตมาประเทศและปล่อยก๊าซเรือนกระจก

๓.๖ ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติให้มีความอุดมสมบูรณ์ ขับเคลื่อนการผลิตและบริโภคของประเทศไปสู่การเป็นสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสร้างภูมิคุ้มกันและเตรียมความพร้อมในการรองรับและปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ มีแนวทางสำคัญ ดังนี้

๓.๖.๑ การอนุรักษ์ ฟื้นฟู และสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดย

(๑) คุ้มครอง รักษา และฟื้นฟูฐานทรัพยากร ดิน แหล่งน้ำ ป่าไม้ ชายฝั่งทะเล แหล่งแร่และความหลากหลายทางชีวภาพ

(๒) พัฒนาระบบฐานข้อมูล ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ และการจัดการองค์ความรู้

(๓) ปรับปรุงการบริหารจัดการที่ดินทั้งระบบ กระจ่ายการถือครองที่ดินให้เกิดความเป็นธรรมและคุ้มครองความมั่นคงและฐานการดำรงชีวิตของเกษตรกร ยากจน

(๔) สร้างแรงจูงใจและส่งเสริมการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์

(๕) ปรับปรุงระบบบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบลุ่มน้ำและสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชนร่วมพัฒนาแหล่งน้ำ อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ร่วมกัน

(๖) ส่งเสริมการอนุรักษ์ ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพ และแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม

๓.๖.๒ การปรับกระบวนการพัฒนาและพฤติกรรมผู้บริโภคสู่สังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดย

(๑) ส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาคส่วนนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิต

(๒) สร้างองค์ความรู้ด้านการบริโภคที่ยั่งยืนให้กับประชาชน ผ่านกระบวนการศึกษาในระบบ รวมทั้งส่งเสริมการศึกษาวิจัยและต่อยอด เพื่อหาแนวทางการปรับเปลี่ยนสังคมไปสู่การบริโภคที่ยั่งยืน

(๓) เพิ่มขีดความสามารถของประชาชนในการเลือกบริโภคสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๔) เสริมสร้างกลไกคุ้มครองผู้บริโภค และส่งเสริมเครือข่ายสื่อ โฆษณา และประชาสัมพันธ์ให้เข้ามามีบทบาทในการปรับเปลี่ยนสังคมไปสู่การบริโภคที่ยั่งยืน

๓.๖.๓ การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรของภาคการผลิต และบริการเพื่อนำไปสู่สังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดย

(๑) ปรับระบบการผลิตของภาคอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตลอดห่วงโซ่อุปทานการผลิต

(๒) ส่งเสริมการทำการเกษตรที่เกื้อกูลกับระบบนิเวศ ตามแนวคิดของการทำเกษตรแบบยั่งยืน

(๓) ส่งเสริมภาคบริการให้เป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

(๔) สร้างโอกาสทางการตลาดให้กับสินค้าหรือบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๓.๖.๔ การจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองและโครงสร้างพื้นฐาน โดย

(๑) พัฒนาเมืองที่เน้นการวางผังเมืองที่มีการผสมผสานวัฒนธรรม สังคม ระบบนิเวศเข้าด้วยกัน

(๒) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ให้ความสำคัญกับการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า และการบรรเทาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและชุมชนต่างประเทศ

๓.๖.๖ การพัฒนาการบริหารจัดการทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส

และเป็นธรรม โดย

- (๑) พัฒนาชุมชนให้เข้มแข็ง และส่งเสริมสิทธิชุมชน ในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากร
- (๒) สนับสนุนกระบวนการมีส่วนร่วม พัฒนากลไกการจัดการร่วมที่ประกอบด้วยภาครัฐ ภาคเอกชน ภาควิชาการ องค์กรปกครองท้องถิ่น และชุมชน
- (๓) ปรับปรุงกฎหมายและบังคับใช้อย่างเสมอภาคเป็นธรรม ปรับปรุงกฎระเบียบของภาครัฐ เพื่อลดความขัดแย้ง แก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากรของชุมชน
- (๔) นโยบายการลงทุนภาครัฐควรเอื้อต่อการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ

๔. นโยบายของรัฐบาล

นโยบายของรัฐบาล นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ที่ได้แถลงต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ โดย กพร. มีบทบาทหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลในประเด็นสำคัญ ดังนี้

๔. นโยบายเศรษฐกิจ

๔.๒ นโยบายปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ

๔.๒.๒ ภาคอุตสาหกรรม

๔.๒.๒.๑ สร้างความแข็งแกร่งและความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกให้กับอุตสาหกรรมไทยด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตเพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้า โดยร่วมมือกับภาคเอกชน สถาบันวิจัย และสถาบันการศึกษา ในการพัฒนาความสามารถของผู้ประกอบการ พัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน ปรับปรุงประสิทธิภาพเครื่องจักร พัฒนาการออกแบบสินค้าและผลิตภัณฑ์ ลดต้นทุนโลจิสติกส์และเพิ่มความร่วมมือในภูมิภาคในการผลิตสินค้าเชิงลูกโซ่ผ่านการเจรจาระหว่างประเทศ

๔.๒.๒.๒ กำหนดมาตรการแก้ไขปัญหาของแต่ละอุตสาหกรรม และพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในอนาคต เช่น อุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรภายในประเทศ อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมอัญมณี เป็นต้น โดยปรับปรุง

มาตรการส่งเสริมการลงทุนด้านภาษีและที่มีใช้ภาษีให้สามารถจูงใจนักลงทุนได้ และส่งเสริมการร่วมทุนกับบริษัทต่างประเทศในอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีขั้นสูง

๔.๒.๒.๓ ร่วมมือกับภาคเอกชนในการปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานสินค้าให้ทัดเทียมและล้ำหน้าในระดับสากล โดยสนับสนุนให้มีกลไกการระดมทุนและประกันความเสี่ยงให้กับภาคเอกชนเพื่อกระตุ้นให้ภาคเอกชนลงทุนทางด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีมากขึ้น รวมทั้งให้การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาสำหรับสินค้าที่ผลิตในประเทศและมีตราสัญลักษณ์ไทย

๔.๒.๒.๔ ส่งเสริมให้อุตสาหกรรมมีความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งในด้านคุณภาพและมาตรฐานสินค้าและบริการ และมาตรฐานความปลอดภัยในสถานประกอบการและสิ่งแวดล้อม

๕. นโยบายที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๕.๔ ควบคุมและลดปริมาณของเสียที่กลายมาเป็นมลพิษทั้งในรูปขยะ ขยะอันตราย มลพิษทางอากาศ กลิ่น เสียง และน้ำเสีย โดยส่งเสริมการผลิตและบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การใช้เทคโนโลยีเพื่อให้เกิดการใช้ซ้ำหรือหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ ส่งเสริมการป้องกันมลพิษตั้งแต่จุดกำเนิด เพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบำบัดน้ำเสีย กำจัดขยะชุมชน และเพิ่มพื้นที่สีเขียว โดยเฉพาะการจัดให้มีศูนย์กำจัดขยะชุมชนกลางในทุกจังหวัด มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังสำหรับผู้ก่อมลพิษที่ฝ่าฝืนกฎหมายเร่งแก้ไขปัญหามลพิษในพื้นที่ที่วิกฤตซ้ำซาก รวมทั้งสนับสนุนมาตรการจูงใจด้านภาษีและสิทธิต่าง ๆ กับผู้ประกอบการที่ร่วมโครงการแก้ไขปัญหามลพิษและลดมลพิษ

๕.๕ พัฒนาองค์ความรู้ในการบริหารจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาที่ชุมชนและนักวิชาการในท้องถิ่นมีส่วนร่วม และที่ภาคเอกชนสามารถนำไปใช้รวมทั้งส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีที่ช่วยให้เกิดการใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างประหยัด และช่วยลดมลพิษ

๕.๖ ปรับปรุงกลไกการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน ประชาชน และภาคที่เกี่ยวข้อง ในรูปของสมาคมสิ่งแวดล้อม มีส่วนร่วมบริหารจัดการ และจัดให้มีการใช้ระบบประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ เพื่อเป็นกลไกกำกับให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมทั้งสนองโครงการพระราชดำริด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทุกโครงการอย่างจริงจัง

๘. นโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

๘.๑ ประสิทธิภาพการบริหารราชการแผ่นดิน

๘.๑.๑ ปรับปรุงบทบาทและภารกิจการบริหารราชการระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นให้ชัดเจน ไม่ซ้ำซ้อน เพื่อสามารถดำเนินการกิจที่สนับสนุนเชื่อมโยงกัน และประสานการใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม ควบคู่ไปกับการเร่งรัดการดำเนินการถ่ายโอนภารกิจและงบประมาณให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยให้มีการติดตามประเมินผลและรายงานอย่างต่อเนื่อง

๘.๑.๒ สร้างมาตรฐานด้านคุณธรรม จริยธรรม และธรรมาภิบาลให้แก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ พร้อมทั้งพัฒนาความโปร่งใสในการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้เป็นที่เชื่อถือไว้วางใจของประชาชน ด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน รวมถึงการป้องกันและปราบปรามทุจริตและประพฤติมิชอบ ตลอดจนสนับสนุนการสร้างค่านิยมของสังคมให้ยึดมั่นในความซื่อสัตย์สุจริตและถูกต้องชอบธรรม และส่งเสริมเสรีภาพในการรวมกลุ่มของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ

๘.๑.๓ จัดระบบงานให้มีความยืดหยุ่น คล่องตัว รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ โปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ และส่งเสริมพัฒนาระบบบริหารผลงานและสมรรถนะของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐทุกระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการส่งมอบบริการสาธารณะ พร้อมทั้งการพัฒนาข้าราชการ โดยเฉพาะข้าราชการรุ่นใหม่ที่จะต้องเป็นกำลังสำคัญของภาคราชการในอนาคต

๘.๒ กฎหมายและการยุติธรรม

๘.๒.๑ พัฒนากฎหมายให้เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจ สังคม และการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล ปรับระบบงานและกระบวนการให้ประชาชนได้รับความยุติธรรมและสิทธิเสรีภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม ทั้งนี้ จะเร่งดำเนินการจัดตั้งองค์กรเพื่อการปฏิรูปกฎหมายและองค์กรเพื่อการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรม ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย รวมทั้งสนับสนุนการดำเนินการทางกฎหมายของหน่วยงานของรัฐในการให้ความเห็น หรือตรวจสอบการตรากฎหมายของรัฐให้เป็นไปโดยถูกต้องตามหลักนิติธรรม

๘.๓ สื่อและการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

๘.๓.๑ ส่งเสริมให้ประชาชนมีโอกาสได้รับรู้ และเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสาธารณะจากทางราชการ และสื่อสาธารณะอื่นได้อย่างกว้างขวาง เป็นธรรม และรวดเร็ว รวมทั้งให้กลไกภาครัฐเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทุกมิติตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๔. แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔ ซึ่งได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ มุ่งเน้นให้ประเทศไทยมีระบบโลจิสติกส์ที่ได้มาตรฐานสากล เพื่อสนับสนุนการเป็นศูนย์กลางธุรกิจการค้าของภูมิภาคอินโดจีน โดยกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นหน่วยงานหลักของกระทรวงอุตสาหกรรม มีบทบาทในส่วนที่เกี่ยวข้องในประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ กลยุทธ์ ต่างๆ ดังต่อไปนี้

๑. ยุทธศาสตร์การปรับปรุงประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ในภาคการผลิต (Business Logistics Improvement)

เป้าประสงค์

ธุรกิจในสาขาอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์มีการบริหารจัดการระบบโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพและสามารถตรวจสอบได้ตลอดห่วงโซ่อุปทาน

กลยุทธ์หลัก

๑.๑ ส่งเสริมให้สถานประกอบการทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการมีการประยุกต์ใช้เทคนิคการบริหารจัดการโลจิสติกส์ที่ทันสมัย ทั้งโดยการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศักยภาพของการยกระดับประสิทธิภาพการบริหารโลจิสติกส์ให้กับเจ้าของกิจการ การสนับสนุนให้มีการประยุกต์ใช้วิธีการบริหารที่ดีที่สุดของธุรกิจ (Best Practice) การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศหรือซอฟต์แวร์ด้านการบริหารจัดการโลจิสติกส์และการขนส่งในสถานประกอบการ รวมทั้งการใช้บริการของผู้ให้บริการโลจิสติกส์ (Outsourcing)

๑.๒ สนับสนุนการพัฒนาระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ที่เชื่อมโยงถึงกันตลอดห่วงโซ่อุปทาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด (Supply Chain Optimization) และสามารถตรวจสอบการเคลื่อนย้ายของสินค้าได้ ทั้งนี้ โดยการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในลักษณะเครือข่ายวิสาหกิจ (Cluster) การพัฒนามาตรฐานร่วมกับเครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเคลื่อนย้ายสินค้า การสนับสนุนให้สมาคมหรือผู้ผลิตหรือสมาคมธุรกิจเฉพาะด้านเข้ามามีบทบาทในการจัดระบบการบริหารโลจิสติกส์ของสาขาการพัฒนาระบบตรวจสอบย้อนกลับ (Traceability) และความสามารถในการติดตามการขนส่งหรือเคลื่อนย้ายสินค้า (Tracking ability) และการพัฒนาระบบขนส่งที่มีการควบคุมอุณหภูมิสำหรับสินค้าเกษตรเน่าเสียง่าย (Perishable) หรือสินค้าแช่แข็ง (Frozen) เป็นต้น

๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาธุรกิจโลจิสติกส์ (Logistics Service Internationalization)

เป้าประสงค์

ยกระดับมาตรฐานการให้บริการของผู้ให้บริการโลจิสติกส์ไทยให้สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล และสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาคธุรกิจบริการโลจิสติกส์ในประเทศ

กลยุทธ์หลัก

๓.๑ ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในธุรกิจผู้ให้บริการโลจิสติกส์ทั้งในลักษณะกลุ่มหรือเขตอุตสาหกรรมและรายธุรกิจ รวมทั้งสนับสนุนการร่วมลงทุนและความร่วมมือเชิงพันธมิตร (Strategic Alliance) ระหว่างผู้ให้บริการของไทย และระหว่างผู้ให้บริการของไทยกับผู้ให้บริการขนาดเล็กหรือขนาดกลางของต่างประเทศ โดยส่งเสริมสิทธิประโยชน์กับการลงทุนเพื่อการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมผู้ให้บริการโลจิสติกส์ (Logistics Park) และสนับสนุนบทบาทขององค์กรภาควิชาการ สมาคมและองค์กรภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง ในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ (Partnership) ระหว่างผู้ให้บริการโลจิสติกส์ไทย และระหว่างผู้ให้บริการโลจิสติกส์ไทยกับผู้ให้บริการโลจิสติกส์ระหว่างประเทศ (Business Matching) เพื่อเพิ่มศักยภาพการแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้ที่เป็นประโยชน์ และการใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์ร่วมกัน (Cost Sharing) เช่น รถบรรทุกและคลังสินค้า และเพื่อขยายขอบข่ายของบริการให้เป็นแบบเบ็ดเสร็จ (Integrated Services) มากขึ้น

๓.๒ ส่งเสริมการพัฒนาธุรกิจผู้ให้บริการโลจิสติกส์เฉพาะด้านตามความต้องการของธุรกิจในประเทศ ซึ่งได้แก่ บริการโลจิสติกส์แบบเบ็ดเสร็จเพื่อรองรับ SMEs และ OTOP บริการด้าน โลจิสติกส์ในสินค้าเกษตรทั้งในด้านการตรวจสอบสินค้า การรับรอง HACCP, GMP และ GAP บริการโลจิสติกส์แบบเบ็ดเสร็จสำหรับการรวบรวม เคลื่อนย้าย จัดเก็บ และนำส่งสินค้าเกษตรในลักษณะ door-to-door บริการขนส่งหลายรูปแบบ (Multimodal Transport Operators) การบริการรับส่งสินค้าหรือตัวแทนออกของ และบริการด้านการประกันภัยขนส่งสินค้าภายในประเทศ และระหว่างประเทศ เพื่อนำระบบประกันภัยเข้ามารองรับความเสี่ยงให้แก่ผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับระบบโลจิสติกส์ ช่วยลดต้นทุน และเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน โดยการพัฒนาบุคลากร การทำกิจกรรมส่งเสริมธุรกิจในรูปแบบต่างๆ และการปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนและกฎระเบียบอื่นที่เกี่ยวข้องให้เอื้อต่อการลงทุนและขยายกิจการของเอกชน เป็นต้น

๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนและกลไกการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (Capacity Building)

เป้าประสงค์

- มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านโลจิสติกส์ทั้งในภาคการผลิต และในอุตสาหกรรมให้บริการ โลจิสติกส์ เพียงพอกับความต้องการ
- ประเทศไทยมีระบบข้อมูลและกลไกเพื่อการวางแผนและติดตามผลการดำเนินงานของยุทธศาสตร์โลจิสติกส์

กลยุทธ์หลัก

๕.๑ เร่งรัดขยายการฝึกอบรมให้กับบุคลากรทั้งในภาคการผลิตและในธุรกิจให้บริการโลจิสติกส์ โดยการอบรมและรณรงค์ให้ผู้บริหารในสถานประกอบการเห็นความสำคัญและเข้าใจแนวทางและวิธีการเพิ่มประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ การรณรงค์ให้บริษัทส่งพนักงานไปอบรมและนำค่าใช้จ่ายด้านการฝึกอบรมมาลดหย่อนภาษี การเร่งพัฒนานักวิชาการผู้ฝึกสอน (Training for the trainer) ทั้งโดยการอบรมและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อขยายความสามารถในการอบรมของสถาบันต่างๆ การสร้างระบบรับรองทักษะแรงงาน และการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสถาบันพัฒนานักศึกรกับสถานประกอบการในการสร้างทักษะของบุคลากรให้ตรงกับความต้องการของธุรกิจโดยการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบสหกิจศึกษา

๕.๒ ปรับปรุงกระบวนการผลิตบุคลากร การวิจัยและพัฒนา และวิชาชีพโลจิสติกส์ให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจและได้มาตรฐานสากล และเอื้อต่อการพัฒนานักศึกรให้มีระดับทักษะสูงขึ้น สามารถแข่งขันได้ในเวทีธุรกิจและการค้าระหว่างประเทศ โดยสนับสนุนให้มีการร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาหน่วยงานวิจัย สถาบันพัฒนานักศึกรของภาคเอกชน และสถานประกอบการในการพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนให้ได้มาตรฐานสากล การสนับสนุนให้มีการวิจัยและพัฒนาเพื่อแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติให้กับธุรกิจหรืออุตสาหกรรม มีการจัดทำมาตรฐานวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงาน และมาตรฐานเงินเดือน ตลอดจนกำหนดแนวทางความก้าวหน้าในอาชีพ

๕.๓ สนับสนุนให้มีการพัฒนาระบบข้อมูลโลจิสติกส์สำหรับการบริหารจัดการโลจิสติกส์ ทั้งในระดับภาคและธุรกิจเพื่อเป็นเครื่องมือในการวางแผนและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ โดยที่สำคัญและเป็นข้อมูลในระดับประเทศได้แก่ ระบบข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเคลื่อนย้ายสินค้าของประเทศ (Commodity Flow) ข้อมูลต้นทุนและมูลค่าเพิ่มอุตสาหกรรมโลจิสติกส์ รวมทั้งตัวชี้วัดระดับประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศในมิติต่าง ๆ

๕.๔ สนับสนุนให้มีการจัดตั้งกลไกการประสานและกำกับนโยบายอย่างเป็นทางการ เพื่อเป็น กลไกหลักในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศ โดยมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ร่วมเป็นองค์ประกอบและทำหน้าที่ในการกำกับติดตาม และประเมินผลการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ของประเทศไทยให้มีความต่อเนื่อง

๕. แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรมปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๕๖ โดยมีการทบทวนและปรับปรุงวิสัยทัศน์ พันธกิจ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์ และกลยุทธ์ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน โดยกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักและสนับสนุนในประเด็นยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ต่างๆ ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การปรับโครงสร้างการผลิต และวางรากฐานอุตสาหกรรม
ยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ ๑.๔ สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้วัตถุดิบและทรัพยากรธรรมชาติ และเชื่อมโยงกับภาคเกษตร

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ การส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการประกอบธุรกิจและพัฒนาอุตสาหกรรม

กลยุทธ์ที่ ๒.๑ ผลักดันการแก้ไข ปรับปรุง และการออกกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างขีดความสามารถของภาคอุตสาหกรรมให้แข่งขันได้ทุกระดับ

กลยุทธ์ที่ ๓.๑ เสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมให้มีความได้เปรียบในการแข่งขัน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การส่งเสริมอุตสาหกรรมที่รับผิดชอบต่อสังคม บริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล

กลยุทธ์ที่ ๔.๑ พัฒนาให้มีกลไกที่มีประสิทธิภาพในการกำกับ ดูแลคุณภาพสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม สนับสนุนการมีส่วนร่วมและสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาคอุตสาหกรรมที่ถูกต้องให้แก่ชุมชน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาสมรรถนะและประสิทธิภาพองค์กรเพื่อ
สนองตอบความต้องการของผู้ประกอบการและประชาชน

กลยุทธ์ที่ ๕.๑ พัฒนาองค์ความรู้และระบบการจัดการองค์ความรู้ด้านการ
อุตสาหกรรม เพื่อยกระดับศักยภาพการปฏิบัติงาน

กลยุทธ์ที่ ๕.๒ พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กรให้สามารถผลักดันการพัฒนา
อุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ที่ ๕.๓ พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการบริหาร
และบริการที่มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ที่ ๕.๔ สร้างระบบบูรณาการดำเนินงานกับพันธมิตรทั้งในภาครัฐและ
ภาคเอกชน

กลยุทธ์ที่ ๕.๕ เพิ่มประสิทธิภาพและปรับปรุงโครงสร้างองค์กร การบริหารงาน
ช่องทางบริการ ตลอดจนบูรณาการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมแต่ละสาขา และเพิ่มบทบาท
ของสถาบันอิสระภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงในการวางรากฐานการพัฒนาอุตสาหกรรม

คำสั่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
ที่ ๑๖๔/๒๕๕๓

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการและคณะทำงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๗

ตามคำสั่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่ ๑๕๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการและคณะทำงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๗ นั้น

เนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนการดำรงตำแหน่งในกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และเพื่อให้การจัดทำแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และทิศทางการจัดทำแผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม จึงให้ยกเลิกคำสั่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ที่ ๑๕๐/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และแต่งตั้งคณะกรรมการและคณะทำงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๗ โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑. คณะกรรมการพิจารณาร่างแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๗

องค์ประกอบ

(๑) อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	ประธานกรรมการ
(๒) รองอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	รองประธานกรรมการ
(๓) นายไชยา เจริญวงศ์ วิศวกรเหมืองแร่เชี่ยวชาญ	กรรมการ
(๔) นางสาวนภาพร อรุณเกียรติกิจ วิศวกรโลหการเชี่ยวชาญ	กรรมการ
(๕) ผู้อำนวยการสำนัก สำนักงาน ศูนย์ และกลุ่ม	กรรมการ
(๖) หัวหน้ากลุ่มนโยบายและแผน และ
หัวหน้ากลุ่มติดตามและประเมินผล สำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร	เลขานุการ
(๗) เจ้าหน้าที่สำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร	ผู้ช่วยเลขานุการ

อำนาจหน้าที่

- (๑) กำหนดกรอบการดำเนินงานและแนวทางการจัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๗
- (๒) พิจารณาและแก้ไขร่างแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๗
- (๓) ปฏิบัติงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

๒. คณะทำงานจัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๗

องค์ประกอบ

- (๑) รองอธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประธานคณะทำงาน
- (๒) นายไชยา เจริญวงศ์ วิศวกรเหมืองแร่เชี่ยวชาญ รองประธานคณะทำงาน
- (๓) นางสาวนภาพร อรุณเกียรติกิจอง รองประธานคณะทำงาน
วิศวกรโลหการเชี่ยวชาญ
- (๔) ผู้อำนวยการสำนัก สำนักงาน ศูนย์ และกลุ่ม หรือผู้แทน คณะทำงาน
- (๕) หัวหน้ากลุ่มนโยบายและแผน และ คณะทำงานและเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มติดตามและประเมินผล สำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร
- (๖) เจ้าหน้าที่สำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร ผู้ช่วยเลขานุการ

อำนาจหน้าที่

- (๑) พิจารณาทบทวนและจัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๗ เสนอคณะกรรมการพิจารณาจัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๗ เพื่อพิจารณา
- (๒) แต่งตั้งคณะทำงานย่อย เพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง
- (๓) ปฏิบัติงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

สมเกียรติ ภู่งชัยฤทธิ์

(สมเกียรติ ภู่งชัยฤทธิ์)

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมจัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๗

๑.	นายรัช	ผลความดี	รองอธิบดี	ประธานคณะทำงาน
๒.	นายไชยา	เจริญวงศ์	วิศวกรเหมืองแร่เชี่ยวชาญ	รองประธานคณะทำงาน
๓.	นางสาวนภาพร	อรุณเกียรติกิจ	วิศวกรโลหการเชี่ยวชาญ	รองประธานคณะทำงาน

สำนักบริหารกลาง

๔.	นางสาววารี	สุทธิพันธ์	นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการพิเศษ
๕.	นางนุจิ	ธีรติลก	นักวิชาการพัสดุชำนาญการพิเศษ

สำนักกฎหมาย

๖.	นายสังจา	สารณียกิจ	นิติกรชำนาญการ
๗.	นายสุรพล	สุขช่วยชู	นิติกรชำนาญการ

สำนักบริหารยุทธศาสตร์

๘.	นายปณิธาน	เจริญเกตุ	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ
๙.	นายสุรพล	หล่อตระกูล	เศรษฐกรชำนาญการ
๑๐.	นายจรินทร์	ชลไพศาล	เศรษฐกรปฏิบัติการ
๑๑.	นายบุญญวัฒน์	ขุนอินทร์	เศรษฐกรปฏิบัติการ

สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม

๑๒.	นายอนุ	กัลลประวิทย์	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ
๑๓.	นางนัยนา	กัลลประวิทย์	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ

สำนักโลหิตภัณฑ์

๑๔.	นายนคร	ศรีมงคล	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการพิเศษ
๑๕.	นายเจษฎา	ถาวรศักดิ์	วิศวกรเครื่องกลชำนาญการ

สำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่

๑๖.	นายสุเมธ	แสนประเสริฐ	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ
๑๗.	นายอุเสน	ถิ่นเกาะแก้ว	นายช่างรังวัดอาวุโส

สำนักเหมืองแร่และสัมปทาน

๑๘.	นายชัยวิทย์	อุณหศิริกุล	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการพิเศษ
๑๙.	นายทรงวุฒิ	อาทิตย์ทอง	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ
๒๐.	นายอรนุวัฒน์	วัฒนธรรม	วิศวกรเหมืองแร่ปฏิบัติการ

สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน

๒๑. นางนันทนา กันยานุวัฒน์ นักวิทยาศาสตร์ชำนาญการพิเศษ
๒๒. นายปราโมทย์ ภูพานทอง วิศวกรโลหการชำนาญการพิเศษ
๒๓. นายธีรวัชร ตันนุกิจ วิศวกรโลหการชำนาญการ

สำนักการอนุญาต

๒๔. นายสกล อนันต์วิชชชา วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ
๒๕. นายกำภู คุณารักษ์ วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ

สำนักกำกับการผลิตและจัดเก็บรายได้

๒๖. นายจิโรจน์ รัชมนต์ วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ
๒๗. นางสาวมนิศา นวลเต็ม นักวิชาการอุตสาหกรรมปฏิบัติการ

กลุ่มตรวจสอบภายใน

๒๘. นางคารณิ์ เกียงทอง นักวิชาการตรวจสอบภายในชำนาญการ

ศูนย์สารสนเทศอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๒๙. นายณัฐพนธ์ ม่วงกลม นักวิชาการคอมพิวเตอร์ชำนาญการ
๓๐. นางสาวเปรมมา สุวรรณโณ นักวิชาการคอมพิวเตอร์ปฏิบัติการ

ศูนย์บริหารงานการมีส่วนร่วมและร้องเรียนร้องทุกข์

๓๑. นายนนทชัย อึ้งชัยพาณิชย์ วิศวกรเหมืองแร่ปฏิบัติการ
๓๒. นางสาวนินฐา ใจจ้อง นักวิทยาศาสตร์ปฏิบัติการ

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๑ สงขลา

๓๓. นายวี จารุรักษา วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการพิเศษ
๓๔. นายศุภชัย พงษ์ศิริวรรณ วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการพิเศษ

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๒ อุดรธานี

๓๕. นายปกร พูนผล วิศวกรเหมืองแร่ปฏิบัติการ
๓๖. นางลินดา ธรรมพทุทวงศ์ นักวิทยาศาสตร์ปฏิบัติการ

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๓ เชียงใหม่

๓๗. นางสาวนพวรรณ อัจฉริยะพิทักษ์ นักวิทยาศาสตร์ชำนาญการ
๓๘. นายชัยยุทธ สุขเสริม วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ
๓๙. นายขยยุทธ นพนิช วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๔ ภูเก็ต

๔๐. นายเสนีย์ กักดีใหม่ วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๕ พิษณุโลก

๔๑. นายเบญจพล ถาคำ วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๖ นครราชสีมา

๔๒. นายรชฏ มีดวงศ์ นักธรณีวิทยาชำนาญการ

๔๓. นายสมบัติ โพธิ์ทอง เจ้าพนักงานวิทยาศาสตร์ชำนาญงาน

สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๗ ราชบุรี

๔๔. นายพงศ์พจน์ เจริมตน นักธรณีวิทยาชำนาญการพิเศษ

๔๕. นายทองสิน ภูริรักษ์พิติกร วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ

สำนักนโยบายและพัฒนาระบบบริหาร

๔๖. นายชนะ อมรโชติ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

๔๗. นางสาวเยาวลักษณ์ นิศสภา นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

๔๘. นายเจริญภพ พรวิริยางกูร นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

๔๙. นายชาญชัย วุฒิพนมศักดิ์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

๕๐. นายเดชา คำแก้ว นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

๕๑. นางกนิษฐา สุนทรสิงห์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

๕๒. นายรัตนพงษ์ คอนพลอยเพชร นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ

๕๓. นางสาวจุฑามาศ พูลมี เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน

๕๔. นางศุภลักษณ์ ใจละม่อม เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน